

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

สะใจ สายลับ ๒

มัลลิกา

บทนำ

แหกคุก

กลางดึกในคืนที่ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆฝน ชายฉกรรจ์ในชุดนักโทษสามคนเดินลัดเลาะไปตามเงามืด ก่อนหยุดยืนหลังกำแพงเรือนจำสูงชัน ชายคนหนึ่งใช้เชือกที่ฉีกจากผ้าห่มโยนขึ้นไปคล้องกับเสาซึ่งลวดหนามบนสันกำแพง เขาลองดึงทดสอบความแข็งแรงของมัน แล้วปีนขึ้นไปบนกำแพงอย่างคล่องแคล่ว เขาดีดตัวข้ามลวดหนามเดินกระเสไฟฟ้าแรงสูง แล้วทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้าด้านล่างอย่างนุ่มนวล

อาคมลุกขึ้นยืนปิดเศษหญ้าออกจากตัว แล้วเงยหน้ามองกำแพงเรือนจำ เขายืนรอให้เพื่อนร่วมคุกข้ามตามมา คนที่หนึ่งทำได้สำเร็จ แม้จะขลุ่ยหลักไปบ้างตอนลงพื้น ทว่าคนที่สองไม่ใช่คดีเหมือนพวกตน ขณะกำลังเหวี่ยงตัวข้ามกำแพง ปลายเท้าของเขาไปเกี่ยวกับลวดหนามไฟฟ้าเข้า เขาถูกไฟฟ้าแรงสูงดูดทันที ร่างกายกระตุกอย่างรุนแรง ส่งเสียงร้องโหยหวนไปทั่วบริเวณ ก่อนแน่นิ่งไปโดยที่ร่างยังห้อยอยู่บนกำแพง

“นักโทษแหกคุก!” ผู้คุมบนหอคอยร้องตะโกนโหวกเหวก จากนั้นไฟทุกดวงหลังกำแพงเรือนจำก็สว่างพื้ขึ้นพร้อมกัน

“ช่วยแล้ว” อาคมสบถอย่างหัวเสีย แล้วชวนเพื่อนที่เหลือวิ่งหนีเข้าไปในป่ารักรักรุด้านหลังเรือนจำ แผนแหกคุกที่เขาวางไว้อย่างดีล้มเหลวไม่เป็นท่า เพราะความผิดพลาดของคนคนหนึ่ง อีกไม่นานผู้คุมทั้งเรือนจำจะแห่กันมาตามจับเขา ดังนั้นเขาต้องรีบหนีไปจากที่นี่ให้ไกลที่สุด

“เร็วเข้า พวกมันตามมาแล้ว” เขาหันไปเร่งเพื่อนร่วมทาง เมื่อได้ยินเสียงผู้คุมดังไล่หลังเข้ามาเรื่อยๆ คนพวกนี้จู่โจมไว้มากว่ามัด ถ้าเขายังชักช้ารับรองว่าอีกไม่นานพวกมันต้องตามมาทันแน่ๆ ทั้งสองเร่งฝีเท้าวิ่งหนีสุดชีวิต ทว่าเสียงของผู้คุมไม่ได้ห่างออกไปเลย

“แยกกันหนี ขึ้นไปด้วยกัน มีหวังถูกจับทั้งคู่” อาคมบอกเพื่อนร่วมคุก ผู้เป็นเพื่อนพยักหน้าเข้าใจ แล้ววิ่งหนีไปทางขวา เขาจึงเลือกวิ่งไปทางซ้าย เสียงไล่ล่าของผู้คุมตามมาอย่างกระชั้นชิด เขามองไปรอบๆ อย่างร้อนรน ก่อนทั้งตัวลงหมอบใต้ตงรูปฤษีหนาทึบ เมื่อคิดได้ว่าการวิ่งหนีไม่ใช่วิธีที่ฉลาดนัก

“พวกมันไปทางไหนแล้ว”

เสียงผู้คุมดังขึ้นเหนือศีรษะเขา อาคมนอนนิ่งเหมือนคนตาย ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะรู้ที่ซ่อนของตน

“ป่าหญ้ารกทึบแบบนี้ พวกมันหนีไปไม่ไกลหรอก อาจจะไม่เห็นตอนอยู่แถวๆ นี้ก็ได้”

ผู้คุมคนหนึ่งแกว่งปืนไปมาตรงหน้าเขา ก่อนทั้งหมดจะหันไปมองด้านหลัง เมื่อเพื่อนนักโทษของเขาส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ดูเหมือนหมอนั้นจะใช้คร้ายถูกงูกัด ด้วยความกลัวตายจึงตะโกนเรียกผู้คุมตั้งลั่น

“ช่วยด้วย! ผมถูกงูกัด”

“พวกมันอยู่ตรงโน้น” ผู้คุมคนหนึ่งเอ่ยขึ้น จากนั้นทุกคนก็วิ่งตามเสียงร้องไป

อาคมนอนรอจนผู้คุมวิ่งผ่านไปหมดแล้ว จึงลุกออกจากที่ซ่อนวิ่งหนีไปอีกทางหนึ่ง โดยยึดแสงไฟจากบ้านคนเป็นเครื่องนำทาง เขายึดให้ความ

โชคดีของตน เมื่อวิ่งไปถึงบ้านหลังหนึ่ง เขารีบวิ่งอ้อมไปด้านหลัง ชโมย
เสื้อผ้าที่ตากไว้มาเปลี่ยน ก่อนออกวิ่งอีกครั้งไปยังถนนที่เห็นเบื้องหน้า โดย
มีความแค้นในหัวใจผลักดันให้วิ่งไป ทั้งที่เหน็ดเหนื่อยจนก้าวขาแทบไม่ออก
แล้ว

๑

ข่าวใหม่ปลามัน

สัมผัสอ่อนจากแสงแรกแห่งวันปลุกให้มีลึกรู้สึกตัวตื่น เธอลืมตาขึ้นด้วยท่าทางเกียจคร้าน แล้วยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อพบว่าสิ่งแรกที่เห็นคือใบหน้าของสามี เธอลากปลายนิ้วไปตามสันจมูกของเขา กาลเวลาทำร้ายสามีของเธอไม่ได้เลย เขายังคงหล่อเหลาไม่ต่างจากวันแรกที่พบกัน

ผู้กองสาวถอนใจเบาๆ ถ้าความสุขทำให้คนตายได้ เธอคงตายนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เพราะตั้งแต่วันแรกที่เธอแต่งงานกับปารวี จนวันนี้เวลาผ่านไปเกือบหนึ่งปีแล้ว ยังไม่มีวันไหนที่เธอไม่มีความสุข อย่างวันนี้แค่ได้นอนมองเขาเฉยๆ เธอก็มีความสุขจนอยากจะร้องเพลงแล้ว

“แอบมองพี่อีกแล้วนะ จะลึกลับพี่เหรออ” จู๋ๆ ปารวีก็ลืมตาขึ้นถามทั้งที่เธอคิดว่าเขาหลับอยู่

“ท่านผู้พิพากษาพูดแบบนี้ได้ด้วยเหรออคะ” มัลลิกามองสามีตาโต ผู้พิพากษาหนุ่มหัวเราะ แล้วขยับเข้ามาใกล้เธอ

“อยู่ในห้องนี้ พี่เป็นแค่นายปารวี สามีของนางมัลลิกา อะไรก็ทำได้ทั้งนั้น” เขามองเธออย่างท้าทาย แล้วคนที่ชอบความท้าทายอย่างเธอจะยอม

ได้อย่างไร

“เช่นอะไรบ้างคะ” เธอถามเสียงหวาน

“แบบนี้ไงครับ” เขายื่นหน้าเข้ามาหา

มัลลิกาหลับตาลง ริมฝีปากของเขาอบอุ่น จุมพิตของเขาอ่อนโยน เธอรู้สึกเหมือนลอยอยู่บนปุยมะฆ ก่อนจะร่อนลงบนพื้นดินอีกครั้งเมื่อเขาถอนริมฝีปากอย่างอ้อยอิ่ง

“แค่นี้เองหรือคะ” เธอแก้มถามอย่างเสียดาย

“อยากได้มากกว่านี้หรือ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

เขารีบตอบสนองทันที แต่คราวนี้มัลลิกาไม่ให้ความร่วมมือด้วย เธอหัวเราะเสียงใส แล้วกลิ้งตัวลงไปยืนบนพื้น ปล่อยให้สามมิจูบอากาศแก้

“มะลิล้อเล่นค่ะ ไปอาบน้ำเถอะ เตียวไปทำงานสายนะคะ”

“อาบพร้อมกัน ประหยัดเวลา” เขาเสนอตัวอย่างกระตือรือร้น แต่เธอรู้ทันจึงรีบปฏิเสธ

“ไม่ได้ค่ะ อาบพร้อมกันนี้แหละยิ่งเสียเวลา วิฑาไปอาบก่อน เตียวมะลิอาบทีหลัง”

“มะลิอาบก่อน เตียวพี่อาบทีหลัง”

ปารวี่ทิ้งศีรษะลงบนหมอน ทำท่าเหมือนยังไม่อยากลุก มัลลิกามองอย่างสงสัย แต่ไม่อยากคาดคั้นสามี จึงยอมตามใจเขา

“ก็ได้อะ” เธอหยิบผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำ แต่ต้องหยุดเดินกลางคันเมื่อจู่ๆ สามีทวงสัญญาที่เธอเคยรับปากเอาไว้

“เมื่อไหร่มะลิจะลาออกจากงาน พี่รอมาเป็นปีแล้วนะ”

“เราตกลงกันแล้วไงคะ ถ้ามีลูก มะลิจะลาออกจากงาน แต่ตอนนี้มะลียังไม่ท้องเลยนะคะ แล้วจะให้ลาออกได้อย่างไร” เธอย้อนถามเขา

ปารวี่ลุกขึ้นนั่งแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

“แล้วทำไมมะลียังไม่ท้องอีก เราไปปรึกษาหมอกันดีไหม”

“อย่าเลยค่ะ ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติดีกว่า มะลิไปอาบน้ำก่อน

นะคะ วันนี้มีประชุมด้วย ถ้าออกสาย รถจะติด” ผู้กองสาวเปลี่ยนเรื่องพูด แล้วรีบผ่านเข้าห้องน้ำ โดยมีสายตาของสามีมองตามอย่างสงสัย

“เป็นไปได้ยังไง” ปาร์วีถามตัวเอง เขาขยันทำการบ้านไม่ได้ขาด แต่ทำไมภรรยาไม่ห้องเสียที ทั้งที่เธอก็แข็งแรงดีทุกอย่าง หรือว่าจะมีคนเล่นโก่ง...

ร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนสีเข้มเดินแกมวิ่งเข้าไปในห้องอาหาร ก่อนจะเปลี่ยนมาเดินอย่างเรียบร้อย เมื่อสบเข้ากับสายตาไม่ชอบใจของคนที่นั่งอยู่ก่อน มัลลิกาส่งยิ้มขอภัยไปให้แม่สามี คุณหญิงเพียงเขยถอนใจอย่างเบือหน่าย แล้วเมินหน้าหนีอย่างไม่ใส่ใจ

ผู้กองสาวเป่าปากอย่างปลงๆ หนึ่งปีที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ของเธอกับแม่สามีไม่ดีขึ้นเลย แม้จะไม่เคยปะทะกันตรงๆ แต่ก็ไม่เคยญาติกันได้ เพราะนางไม่เคยถอดใจเรื่องลูกสะใภ้ในฝัน ไม่ว่าเธอจะทำดีด้วยแค่ไหน ก็ยังไม่เป็นที่พอใจสำหรับแม่สามีอยู่ดี

“สวัสดีค่ะคุณพ่อ คุณหญิงแม่” มัลลิกาทักทายบิดามารดาของสามี แล้วเดินไปนั่งที่ประจำของตน ท่านประพจน์หันมายิ้มให้เธอ แล้วเอ่ยชวนอย่างเป็นกันเอง

“มาแล้วเธอหนูมะลิ กินข้าวต้มกึ่งใหม่ อร่อยนะ”

“ค่ะ คุณพ่อ” เธอตอบตกลงอย่างไม่คิดมาก เพราะเป็นคนกินง่ายอยู่แล้ว มีอะไรก็ยกมาเถอะ เธอกินได้หมดทุกอย่าง

“แม่นวล ขอข้าวต้มให้หนูมะลิด้วย” ท่านหันไปสั่งแม่บ้านของภรรยา ป้านวลรับคำแล้วเดินออกไป ก่อนเดินกลับมาพร้อมชามข้าวต้มหอมกรุ่น

“ข้าวต้มค่ะ คุณมะลิ”

“ขอบคุณค่ะ” มัลลิกาเงยหน้ายิ้มให้นาง ป้านวลยิ้มตอบนิดหนึ่ง แล้วเดินกลับไปยืนที่เดิมของตน ตอนนี้อะไรความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับคุณแม่บ้าน

ดีขึ้นเยอะ แต่ยังไม่เปิดเผยมากไม่ได้ เพราะถ้าคุณหญิงเพียงเขารู้เข้า บ้านวล จะถูกดูที่มาเป็นพวกเธอ

“ตาวีละ ไม่ลงมาพร้อมเธอเธอ” คุณหญิงเพียงเขถามถึงลูกชาย

“ยังแต่งตัวไม่เสร็จจะ อีกเดี๋ยวคงตามลงมา” มัลลิกาตอบแม่สามี สงสัยนางจะมีธุระสำคัญ ไม่อย่างนั้นคงไม่ยอมเปิดปากพูดกับเธอก่อน แบบนี้

“กาเฟดาค่ะพี่มะลิ” เหมียวยกกาเฟมาเสิร์ฟเธอ เด็กสาวยังคงเรียกเธอว่าพี่ แม่จะถูกคุณหญิงเพียงเขาดูหลายครั้งว่าไม่เหมาะสม

“ขอบใจจ้ะ” มัลลิกายิ้มให้เด็กสาว แล้วหันไปมองประตูห้องอาหาร เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ซึ่งเจ้าของเสียงฝีเท้าก็ไม่ใช้ใครที่ไหน หล่อนคือ ลูกสะใภ้ในฝันของคุณหญิงเพียงเข้านั่นเอง

“สวัสดิ์ค่ะคุณลุง คุณหญิงป้า” ชลิตาพนมมือไหว้บิดามารดาของสามี เธอ แล้วหันมาทักทายเธออย่างเป็นกันเอง

“สวัสดิ์ค่ะผู้กอง”

“สวัสดิ์ค่ะ” มัลลิกาทักทายตอบ ผู้พิพากษาสาวเป็นแขกประจำของบ้านอิทธินันต์ แต่ปกติจะมาตอนเย็นหรือไม่ก็วันหยุด แต่วันนี้มาแต่เช้า ไม่รู้ว่าแม่สามีของเธอมีแผนอะไรอีก

“มาแล้วเธอหนูลิตา พี่เขายังไม่ลงมาเลย มากินอาหารเข้ากับป้าก่อนนะ” คุณหญิงเพียงเขเอ่ยชวนเสียงหวาน แล้วหันไปสั่งแม่บ้าน “นวลขออาหารเข้าให้หนูลิตาชุดหนึ่ง”

“ค่ะ คุณหญิง”

บ้านวลรับคำแล้วเดินออกไป ในขณะที่ชลิตาเดินมานั่งข้างๆ แม่สามีของเธอ ซึ่งเป็นที่นั่งประจำของหล่อนเวลาได้รับเชิญมากินอาหารที่บ้านอิทธินันต์

“คุณพ่อเป็นยังไงบ้างหนูลิตา ธุระกิจที่เชียงใหม่ได้ดีไหม” ท่านประพจน์ถาม

“ลิตาไม่ค่อยทราบเรื่องธุรกิจของคุณพ่อเท่าไร แต่คิดว่าน่าจะดีค่ะ”
เธอตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

พ่อสามีของเธอทำหน้าที่สงสัย แต่ยังไม่ทันได้ซักถามต่อ คุณหญิงเพียง-
แซ่ก็พูดชัดขึ้นเสียก่อน

“นี่โต๊ะอาหารนะคะ ห้ามคุยเรื่องงานค่ะ”

“ขอโทษค่ะ ผมอิมแล้ว ขอตัวไปดูกล้วยไม้ก่อนนะ” ท่านประพจน์
ลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องอาหาร ปล่อยให้สามสาวต่างว้ายอยู่กับตามลำพัง

“คุณดวงสมรเป็นยังไงบ้างคะ ตั้งแต่ไปงานแสดงเครื่องเพชรคราว
ก่อน ยังไม่ได้คุยกันเลย” คุณหญิงเพียงแซ่ชวนชลิตาคุย ทั้งสองสนทนากัน
อย่างถูกคอโดยไม่คิดจะชวนมัลลิกาเข้าร่วม แต่ถึงจะชวน เธอก็ไม่มีอะไร
จะคุยด้วยอยู่ดี เพราะทัศนคติและรสนิยมของทั้งสองไม่สอดคล้องกับเธอ
เอาเสียเลย

ผู้กองสาวตักข้าวต้มกินเงียบๆ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเมื่อได้ยินเสียง
เพื่อนหนุ่มเรียก

“มะลิ”

“นั่งสนายภัทร กินอะไรมาหรือยัง” มัลลิกาเอ่ยชวนผู้เป็นเพื่อน นึก
ดีใจที่วีรภัทรแวะมาหา เพราะเธอเริ่มจะเหงาปากแล้ว

“ยัง ตั้งใจมากินที่นี่แหละ” วีรภัทรนั่งลงข้างเธอ แล้วยกมือไหว้
ทักทายผู้เป็นป้า “สวัสดิ์ครับคุณหญิงป้า”

“สวัสดิ์จะ มาทำไมแต่เช้าเนี่ย” คุณหญิงเพียงแซ่ป้าไหว้

“มาขอข้าวคุณหญิงป้ากินครับ” เขาตอบอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ข้าวบ้านเธอไม่มีกินหรือ ถึงต้องมากินข้าวบ้านป้า”

“ผมเป็นหลานคุณหญิงป้านะครับ ไม่ใช่คนอื่นเสียหน่อย ถ้ามแบบนี้
ผมน้อยใจนะครับ” เขาแก้มองตัดพ้อผู้เป็นป้า

คุณหญิงเพียงแซ่ค่อนข้างหมั่นไส้ แล้วหันไปสั่งแม่บ้าน

“นวล เอาอาหารมาให้หลานฉันชุดหนึ่ง เดี่ยวจะน้อยใจตายเสียก่อน”

“ขอบคุณครับคุณหญิงป้า” วีรภัทรยิ้มประจบ แล้วหันไปมองชลิตา “สวัสดิ์ครับคุณลิตา มาแทบทุกวันเลยนะครับ บ้านไม่ได้อยู่แถวนี้เสียหน่อย ไม่เมื่อบ้างหรือครับ”

ชลิตาหน้าตังอย่างไม่พอใจ แต่ยังไม่ทันได้ตอบ คุณหญิงเพียงแซ่ กิ๊งปี้กรับแทน

“ป้าชวนหนูลิตามาเอง เธอมีปัญหาอะไรหรือตาภัทร”

“ผมไม่กล้ามีปัญหาคือครับ ที่พูดก็เพราะเป็นห่วง กลัวคนบางคน จะถูกมองไม่ดี” เขายังเขว่ะไม่เลิก ผู้เป็นป้าจึงจัดให้อีกชุด

“เป็นห่วงแต่เรื่องของตัวเองเถอะ อย่ามายุ่งเรื่องของคนอื่นเลย”

“ก็ได้อะครับ” วีรภัทรยกไหล่แล้วหยิบรูปถ่ายออกจากกระเป๋าเสื้อ แจ็กเก็ตมาวางตรงหน้าเธอ “เธอว่าเขาตายมากี่วันแล้วมะลิ”

มัลลิกาก้มมอง รูปถ่ายที่เพื่อนหนุ่มให้เธอดูเป็นภาพศพชายคนหนึ่ง ซึ่งถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม ทั้งสองได้รับมอบหมายให้สืบหาฆาตกร การที่เขาหยิบรูปนี้ขึ้นมาถามเธอกกลางโต๊ะอาหารไม่ใช่เพราะอยากได้คำตอบ หรือ แค่ออยากแกล้งชลิตามากกว่า

“ชั้นอึดขนาดนี้ คงสักสามสี่วันได้มั้ง” เธอตัดสินใจเล่นไปตามเกม ของเพื่อนหนุ่ม เพราะตัวเองก็ชอบแกล้งเหมือนกัน

“แต่ฉันว่าไม่ต่ำกว่าหกวัน ดูลิ หนอนกินจนเห็นกะโหลกขาวโพลน แล้ว” วีรภัทรแกล้งพูดต้งๆ เพื่อให้เพื่อนร่วมโต๊ะอาหารอีกสองคนได้ยินด้วย

คุณหญิงเพียงแซ่กับชลิตาชะงักมือที่ถือช้อน ทั้งสองสบตากันด้วย ท่าทางพะอืดพะอม เขายิ้มอย่างสะใจ แล้วหยิบรูปถ่ายใบใหม่มาวางตรงหน้า เธอ

“เธอว่าเขาตายเพราะอะไร”

“พูดยากนะ รถไฟทับและเป็นชิ้นแบบนี้ อาจจะถูกฆ่าตาย แล้วเอาศพ มาทิ้งอำพรางคดี หรืออาจจะเมาหลับ แล้วถูกรถไฟทับตายก็ได้”

“ขอให้เป็นข้อหลัง เราจะได้ปิดคดีง่าย ๆ หน่อย แล้วเธอว่า...” เขา

กำลังจะหยิบรูปถ่ายอีกใบออกมา แต่คุณหญิงเพียงเข้ร้องห้ามเสียก่อน

“พอที่ตำภัทร นี่เีตะกินข้าวนะ เอรูบนำเกลือตมาดออยู่ได้ ถ้าอยากดู ไปดูที่ทำงานเธอโน้น”

“แค่สังขารครบคุณหญิงบ้า ลักวันทุกคนก็ต้องเป็นแบบนี้ ดูเอาไว้ จะได้ปลง ไม่กล้าทำผิดศีลธรรม”

เขาหันไปยกคิ้วให้ชลิตาอย่างยียวน มัลลิกานึกว่าหล่อนจะโกรธจนควันออกหู แต่ผู้พิพากษาสาวกลับนั่งนิ่งไม่ได้ตอบ ช่างเป็นคนที่มีน้ำอดน้ำทนจริงๆ เพราะถ้าเป็นเธอคงลุกไปต่ออยู่แล้ว

“เก็บไปนายภัทร เขาจะกินข้าวกัน เล่นเป็นเด็กไปได้”

เสียงเข้มของปารวี่ดังขึ้น วีรภัทรชะงักก็แล้วหันไปยิ้มเหยยให้พี่ชาย

“ขอโทษครับ”

มัลลิกามองเพื่อนรักซาๆ โจรทั้งแก๊งวีรภัทรไม่เคยหวั่น แต่กลับกลัวพี่ชายหงอ เสียชื่อเสียงปราบเจ้าเสน่ห์หมด

“รับข้าวต้มกึ่งใหม่คะคุณวี” บ่านวลเดินมาถาม

“ขอกาแฟแก้วเดียวพอครับ” ปารวี่ตอบพลางนั่งลงข้างเธอ แล้วหันไปทักชลิตา “มาแต่เช้าเลยนะลิตา มีอะไรกับพี่หรือเปล่า”

“แม่เรียกหนูลิตามาถามเรื่องหมอดู เดี่ยวแม่ฝากน้องติตรถวีไปทำงานด้วยนะ ทางเดียวกันไปด้วยกัน ประหยัดดี” คุณหญิงเพียงเขแย่งตอบอีกเช่นเคย แถมยังยัดเยียดชลิตาให้สามีของเธอเสร็จสรรพโดยไม่คิดจะถามความเห็นเธอสักคำ ช่างเป็นแม่สามีที่น่ารักจริงๆ เสีย

“ผมก็ไปทางนั้นเหมือนกัน ไปกับผมก็ได้ครับ” วีรภัทรเสนอตัว แต่ผู้เป็นป้าปฏิเสธ

“เธอขี่มอเตอร์ไซด์มา หนูลิตาจะไปด้วยได้ยังไง ไปกับตาวิดีแล้ว”

“ไม่ดีหรือครับ พี่วีต้องไปส่งมะลิก่อน คุณลิตาจะไปนั่งเป็น ก.ช.ค. เขาทำไม จริงไหมครับคุณลิตา” เขาหันไปถามหล่อน ชลิตาไม่มีทางเลือก จึงต้องตอบ หลังจากนั่งเงียบมานาน

“ลิตาขับรถไปเองก็ได้คะคุณหญิงป้า ลิตาไม่ยากרבกวนผู้กองมะลิกับพี่วี”

“ไม่ได้จ๊ะ ป้าเป็นคนชวนหนูมาเอง แล้วจะให้หนูขับรถไปคนเดียวได้ยังไง” คุณหญิงเพียงเข้รับห้าม แล้วหันมาพูดกับเธอ “หนูมะลิไปทำงานกับตาทักษนะ ส่วนหนูลิตาไปกับตาวี ทำงานที่เดียวกันไปด้วยกัน ประหยัดทั้งน้ำมันและเวลา ตกกลางตามนี้แหละจ๊ะ”

“คะ คุณหญิงแม่” มัลลิกาตอบเสียงหวาน เล่นบ้งคับทั้งน้ำเสียงและแววตาแบบนี้ ถ้าเธอตอบเป็นอื่นบ้านคงแตก

“ไม่ได้นะมะลิ” วีรภัทรทักท้วงอย่างไม่เห็นด้วย แต่เธอไม่ยอมมีปัญหากับแม่สามี จึงตัดบทแล้วลุกขึ้นยืน

“ฉันอิ่มแล้ว ไปทำงานกันเถอะนายภัทร”

“มะลิ” เพื่อนหนุ่มขึ้นเสียงอย่างขัดใจ

“ไม่ต้องพูดแล้ว วันนี้เรามีประชุม ถ้าไปสายท่านรองจับหัวนายแน่” มัลลิกาดึงเพื่อนให้ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เขาทำหน้าที่ไม่พอใจ แต่ไม่กล้าขัดขืนเธอ

“ก็ได้”

“หนูไปทำงานก่อนนะคะคุณหญิงแม่” เธอยกมือไหว้แม่สามี

“จ๊ะ” คุณหญิงเพียงเข้รับไหว้อย่างขอไปที แล้วหันไปคุยกับชลิตาอย่างไม่ใส่ใจ มัลลิกามองอย่างปลงๆ ก่อนหันไปบอกลาสามี

“มะลิไปทำงานนะคะ”

“ขับรถดีจ้ะ นะ เดี่ยวเย็นเจอกัน” ปารวีดึงมือเธอไปกุมไว้แล้วบิบบเบาๆ แม้เขาไม่เอ่ยปากพูด แต่เธอก็รู้ว่าเขากำลังขอโทษแทนมารดา เหมือนทุกครั้งที่คุณหญิงเพียงเข้แผลงฤทธิ์เดชใส่เธอ

“คะ” มัลลิกาก้มลงหอมแก้มเขาโดยไม่สนใจดวงตาของโตของแม่สามี ก่อนเดินออกจากห้องอาหาร โดยมีวีรภัทรเดินหน้าหึ่งกตามมา

“เธอไม่หึ่งบ้างเธอมะลิ”

“หึ่งอะไร” เธอแก้งย่อนถามทั้งที่รู้ว่าเพื่อนหนุ่มหมายถึงอะไร

“หิ้งพี่กับยายลิตานะสิ”

“ทำไมฉันต้องหิ้งด้วย” มัลลิกาแกล้งย้อถามอีกครั้ง วีรภัทรมุ่นหันแต่จะยุให้เธอหิ้งลิตา “ไม่รู้ว่าเขาเกลียดอะไรหล่อนนัก

“คุณหญิงป้าเจตนายัดเยียดยายลิตาให้พี่วีจหน้าเกลียด เธอทนได้ยังไงมะลิ เป็นฉันไม่ยอมเด็ดขาด”

“นายคิดมากเกินไปหรือเปล่า พวกเขารู้จักกันมานานแล้ว ถ้าคุณวีจะคิดอะไรกับคุณลิตาคงคิดไปนานแล้ว ไม่ร้อจนถึงตอนนี้หรือ”

“อย่าใจเย็นนัก น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน เธอเคยได้ยื่นไหม” วีรภัทรยกสำนวนมาอ้าง เธอหันไปมองเพื่อนหนุ่ม แล้วเอ่ยอย่างหนักแน่น

“ฉันเชื่อใจคุณวี”

“แต่ฉันไม่เชื่อใจยายลิตา ยิ่งคุณหญิงป้าเข้าข้าง ยิ่งไม่น่าไว้ใจใหญ่” เขาเอ่ยอย่างหนักแน่นไม่แพ้เธอ

มัลลิกาทริ่ตามองอย่างสงสัย แล้วถามผู้เป็นเพื่อนตรงๆ

“ทำไมนายไม่ชอบคุณลิตา เธอไปทำอะไรให้นาย”

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงอวดเก่ง” วีรภัทรตอบโดยไม่เสียเวลาคิด แต่เธอก็คิดว่ายังมีเรื่องอื่นอีก

“แค่นี้หรือ”

“ฉันไม่ชอบให้หล่อนมายุ่งกับพี่ พี่วีแต่งงานกับเธอแล้ว หล่อนยังไม่ยอมถอดใจ ผู้หญิงหน้าไม่อายุแบบนี้ ฉันเกลียดที่สุด” เขาขยายความอีกนิด มัลลิกาพยักหน้าหึ่งๆ แล้วยิ้มล้อเลียน

“นายหิ้งคุณวีหรือ”

“หิ้งป้าหิ้งบออะไร ฉันไม่ใช่เกย์นะ” วีรภัทรตะโกนใส่หน้าเธอทันที มัลลิกาทัวเราะเสียงดัง แล้วแหยเพื่อนรักต่อตามประกาศชอบแกล้ง

“ใครจะไปรู้ล่ะ เห็นเป็นเตี๊อดเป็นร้อนเหลือเกิน ฉันก็นึกว่านายแอบหลงรักสามีฉันนะสิ”

“ได้ ฉันมันแสดเอง อย่ามาร้องให้ขี้มูกโป่งที่หลังก็แล้วกัน”

วีรภัทรถอนตัวปองเดินหนี ผู้กองสาวจึงเดินตามไปง้อ ก่อนทั้งสอง จะขี่มอเตอร์ไซค์ออกจากบ้านอิทธิพนธ์

ภายในห้องประชุมของหน่วยสืบสวนพิเศษ มัลลิกานั่งเท้าคางฟัง ผู้บังคับบัญชาสรุปผลการดำเนินงานไตรมาสแรกของหน่วยงานอยู่ข้างๆ วีรภัทร เนื้อหาของการบรรยายน่าเบื่อจนเธออยากหลับ แต่เพราะเกรงใจ ผู้บังคับบัญชาจึงต้องถ่างตาตัวเองไว้ เธอหันไปมองเพื่อนหนุ่ม หวังจะชวน เขาคุยเพื่อบำบัดความง่วง แต่วีรภัทรกลับตัดช่องน้อยแต่พอตัว แอบหลับ ไปเรียบร้อยแล้ว

“เรื่องทั้งหมดก็มีแค่นี้ มีใครสงสัยอะไรไหม” พันตำรวจเอกทรงพล ถาม มัลลิกาลอบถอนใจเฮือกใหญ่ ในที่สุดเวลาที่เธอรอคอยก็มาถึงเสียที

“ว่ายังไง มีใครจะถามอะไรไหม” หัวหน้าที่เธอถามย้ำอีกครั้งเมื่อ คำถามแรกไม่ได้รับคำตอบ เขานิ่งรออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจเลิกประชุม

“ถ้าไม่มีใครสงสัยอะไร ผมขอปิดการประชุมแค่นี้”

ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนลุกขึ้นยืน หนึ่งในนั้นมีเธอกับวีรภัทรที่เพิ่งตื่น ด้วย ทั้งสองกำลังจะเดินตามเพื่อนร่วมงานออกไป แต่ผู้บังคับบัญชาเรียกไว้เสียก่อน

“คุณสองคนอย่าเพิ่งไป ผมมีเรื่องจะคุยด้วย”

สองคู่หูหันมาสบตากันแล้วนั่งลงที่เดิม ก่อนมัลลิกาจะเป็นคนถาม

“ท่านรองมีอะไรกับพวกเราเธอคะ”

“คุณสองคนไม่ได้ดูทีวีเธอ” ผู้บังคับบัญชาย้อนถาม

“เปล่าค่ะ” สองคู่หูส่ายหน้าพร้อมกัน พวกเขามีคิตที่ต้องรับผิดชอบ ล้นมือไปหมด อย่ว่าแต่เวลาดูโทรทัศน์เลย แค่เวลานอนยังหาลำบาก

“งั้นดูนี่” พันตำรวจเอกทรงพลส่งแฟ้มเอกสารให้พวกเขา ทั้งสองรับ มาเปิดอ่าน แล้วพึมพำพร้อมกัน

“นายอาคมแหกคุก”

“ใช่ สองวันก่อนเขากับพวกแหกคุกออกมา นักโทษคนหนึ่งถูกไฟดูดตายคาท่าแพงเรือหน้า อีกคนถูกจับตัวกลับไปได้ เพราะถูกงูเห่ากัดระหว่างหลบหนี แต่นายอาคมโชคดีกว่าเพื่อน เขาหนีรอดไปได้อย่างไรร่องรอย”

“ท่านรองจะให้พวกเราไปตามจับเขากลับมาเถอะครับ” วีรภัทรถาม

“เปล่า คดีนี้ไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของเรา ที่ผมเล่าเรื่องนี้ให้พวกคุณฟัง ผมแค่อยากเตือนให้พวกคุณระวังตัว เพราะผมสงสัยว่านายอาคมอาจจะกลับมาแก้แค้นคนที่ส่งเขาเข้าไปนอนในคุกก็ได้”

“ทำไมท่านรองถึงคิดแบบนั้นคะ” มัลลิกาถามบ้าง

“คืนที่นายอาคมแหกคุก เขาใช้เลือดเขียนข้อความทิ้งไว้บนกำแพงห้องนี้”

“ข้อความอะไรคะ / ครับ” ทั้งสองถามพร้อมกัน

พันตำรวจเอกทรงพลสบตากล้อง แล้วเอ่ยที่ละคำช้าๆ

“ไอ้พายุ”

มัลลิกาขยับไปทั้งตัว พายุคือชื่อที่เธอใช้ตอนปลอมตัวเป็นผู้ชายไปปฏิบัติงาน อาคมตั้งใจส่งข้อความนี้ถึงเธอเพื่อบอกว่าเขาจะกลับมาแก้แค้นนั่นเอง

“เป็นอะไรหรือเปล่านั้น” วีรภัทรถามเมื่อเห็นเธอเงยไป

“เปล่า ฉันไม่ได้เป็นอะไร” เธอปฏิเสธแล้วลุกขึ้นยืน “ขอบคุณท่านรองมากค่ะ พวกเราจะระวังตัว ขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ”

“เชิญ”

มัลลิกายกมือทำความเคารพแล้วเดินออกจากห้องประชุม โดยมีวีรภัทรเดินตามออกมา ตอนแรกเขาคิดว่าเธอจะกลับห้องทำงาน แต่หญิงสาวกลับเดินไปที่ลานจอดรถแทน

“เธอจะไปไหน” เขาคว่าแขนเธอไว้

“ฉันจะไปเรือนจำ”

“เธอจะไปทำไม เราไม่ใช่เจ้าของคดีนะ”

“ฉันจะไปดูให้เห็นกับตา นายกลับไปทำงานเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก” มัลลิกาปลดมือเพื่อนหนุ่มออกจากแขน แล้วเดินไปที่มอเตอร์ไซค์คันโปรดของตน

“ฉันว่าเธออย่าเพิ่งคิดมากเกินไป มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้ ป่านนี้นายอาจมาจหนือออกนอกประเทศไปแล้ว เรื่องอะไรจะกลับมาให้โดนจับอีก” วีรภัทรเดินตามมาเก็ลยกล้อมเธอ

ผู้กองสาวหยุดเดิน หันไปมองเขา แล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“นายไม่รู้จักนายอาคม เขาไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ตกลงเธอจะไปให้ได้ใช่ไหม”

“ใช่” เธอพยักหน้ายืนยัน

วีรภัทรถอนใจเฮือกใหญ่ เขาไม่เคยห้ามเพื่อนสาวได้สักครั้ง ครั้นจะปล่อยให้มัลลิกาไปคนเดียว เขาก็ทำไม่ได้เหมือนกัน ในเมื่อห้ามไม่ได้ก็ต้องช่วยเท่านั้น

“เรือนจำอยู่ไกล เารถไปดีกว่า เตียวฉันขับให้เอง”

“ขอบใจนะนายภัทร” มัลลิกายิ้มให้เขา

วีรภัทรพยักหน้ารับแทนๆ แล้วเดินนำไปที่รถของตนซึ่งจอดไว้ในลานจอดรถ พอหล่อนก้าวขึ้นมานั่งเรียบร้อย เขาก็ขับรถออกจากสำนักงาน โดยมีเรือนจำเป็นจุดหมายปลายทาง

๒

แหว

มัลลิกาเงยหน้ามองกำแพงเรือนจำ ศพนักโทษถูกเคลื่อนย้ายออกไปนานแล้ว แต่รอยไหม้บนกำแพงยังคงอยู่ที่เดิม มองแล้วสยดสยองไม่น้อยทีเดียว เธอหันไปชักสายละเอียดจากเจ้าหน้าที่เรือนจำซึ่งเสียสละเวลาพาเธอกับวีรภัทรมาดูที่เกิดเหตุ

“ตรงนี้หรือคะที่นายอาคมกับพวกปืนหนีออกไป”

“ใช่ครับ พวกเขาฉีกผ้าห่มมาผูกต่อกันเป็นเชือก แล้วโยนขึ้นไปพันกับเสาที่ซึ่งลวดหนาม ก่อนจะปืนกำแพงหนีออกไป สองคนแรกหนีไปได้ แต่คนสุดท้ายถูกไฟดูดเสียชีวิต ห้อยต้องแต่งอยู่ตรงนี้เลยครับ” เขาชี้ไปที่กำแพง

มัลลิกาพยักหน้าเข้าใจ แล้วถามคำถามต่อไป

“ปกติเรือนนอนจะปิดล็อกแน่นหนา แล้วพวกเขาออกมาได้อย่างไรคะ”

“พวกเขาใช้ลวดที่แอบหยิบมาจากโรงฝึกไขกุญแจหนีออกไปครับ”

“กุญแจเก่าหรือเปล่าครับ ทำไมไขออกง่ายจัง” วีรภัทรถาม

“ไม่เก่าหรือครับ แต่คนที่ตายเนี่ย” เขาชี้ไปที่รอยดำบนกำแพง “เป็น

เขียนสะเดาะกุญแจเลยครับ ผมไม่รู้ว่าพวกเขาวางแผนหนักันตอนไหน เพราะผมไม่เคยเห็นพวกเขาคุยกันเลย”

“ตอนอยู่ในเรือนจำนายอาคมเป็นยังไงบ้างคะ” เธอถามบ้าง

“เรียบร้อยดีครับ ไม่เคยมีปัญหากับใคร ความจริงเขาเป็นนักโทษชั้นดีด้วยซ้ำ ไม่คิดว่าจะหลบหนีแบบนี้”

“ฉันขอเข้าไปดูข้อความที่นายอาคมเขียนทิ้งไว้ได้ไหมคะ” มัลลิกาบอกความประสงค์ของตน แต่เจ้าหน้าที่ปฏิเสธคำขอของเธอ

“เสียใจครับ ผมให้คนทำความสะอาดไปแล้ว แต่ผมถ้ายรูปไว้ ผู้กองจะดูไหมครับ”

“ค่ะ”

ผู้กองสารวัตรโทรศัพท์ของเขามาดู คำว่าพายุซึ่งเขียนด้วยเลือดสีแดง คล้ำปรากฏหราอยู่บนกำแพงห้องน้ำ ดอกยี่หุบที่เธอกังวลให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาคมไม่เคยลืมความแค้นที่มีต่อเธอ หนึ่งปีในเรือนจำไม่ทำให้เขาเปลี่ยนไปเลย

“เป็นยังไงบ้างครับ”

“พวกเราต้องกลับแล้ว ขอขอบคุณที่ให้ข้อมูลนะคะ” เธอส่งโทรศัพท์คืนให้เขา

“ยินดีครับ เดี่ยวผมไปส่งพวกคุณเอง”

เจ้าหน้าที่หนุ่มเดินนำไปที่ทางออก ทั้งสองเดินตามไป หลังจากบอกลากันหน้าประตูเรือนจำแล้ว พวกเขา ก็เดินไปขึ้นรถ

“มาแล้วสบายใจขึ้นไหม” วีรภัทรถามพลางดึงประตูรถปิด

“ไม่เลย” เธอส่ายหน้า

“ฉันบอกแล้วว่าอย่ามา เธอก็ไม่เชื่อฉัน”

“ฉันอยากเห็นด้วยตาตัวเอง ขอโทษที่ทำให้นายเสียเวลา”

“ไม่เป็นไร เธอไปไหน ฉันไปนั้นอยู่แล้ว” วีรภัทรยกไหล่แล้วติดเครื่องยนต์ “แต่ตอนนี้ก็กลับกันก่อนดีกว่า ค่ะฉันมีนัดกับสาวด้วย เธอคง

“ไม่ยากให้ฉันไปสายไซ้ไหม”

“ใช่ นายอกรถเถอะ ฉันจะหลับสักงีบหนึ่ง ถึงแล้วปลุกด้วยนะ”

มัลลิกาเอนคิรีชะพิงพังก ทอดตามองถนนเบื้องหน้าอย่างใช้ความคิด
อาคมแหกคุกออกมาสองวันแล้ว เขาไม่มีเงินติดตัวสักบาท แถมยังถูก
ตำรวจตามล่าอีก ถ้าเธอเป็นเขา เธอควรจะทำอย่างไรเพื่อให้ตัวเองหนีรอด
ไปได้

“ไหนบอกว่าจะนอนไป ทำไปยังไม่หลับตาอีก” วิศวกรถามเมื่อเห็นว่า
เธอไม่ทำตามที่พูด

“ฉันกำลังคิดเรื่องนายอาคม ถ้านายเป็นเขา นายจะหนีไปอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้สิ คงหนีออกนอกประเทศมั้ง”

“ถ้านายไม่มีเงินสักบาท นายจะไปยังไง” เธอหันไปถามเพื่อนหนุ่ม

วิศวกรขมวดคิ้วครุ่นคิด แล้วหันมาตอบเธอ

“ไปหาที่พึ่งมั้ง เพื่อนเก่า เจ้านายเก่า ลูกน้องเก่า ใครสักคนที่เคยรับ
บุญคุณจากฉัน และไม่รังเกียจที่จะช่วยเหลือฉันในยามตกทุกข์ได้ยาก”

“ใช่ นายนี้มันอัจฉริยะจริงๆ เลย” มัลลิกายิ้มกว้างอย่างมีความหวัง
อาคมอยู่ในเวดดวงมิจฉายีมาหลายปี เขาต้องรู้จักผู้มีอิทธิพลในวงการนี้
หลายคน ถ้าเธอรู้ว่าเขาไปขอความช่วยเหลือจากใคร เธอก็จะรู้ว่าเขาซ่อนตัว
อยู่ที่ไหน

“ไปเยี่ยมเสี่ยวิบูลย์กัน” เธอบอกเพื่อน

“ไปทำไม” เขาหันมาถาม

“ไปถามเรื่องนายอาคมไป เสี่ยใหญ่น่าจะรู้ว่าอดีตลูกน้องสนิทกับใคร
บ้าง และตอนนี้เขาน่าจะอยู่ที่ไหน”

“ดูนาฬิกาก่อนมะลิ เรือนจำไม่ใช่โรงแรมนะ จะได้เข้าออกตอนไหน
ก็ได้” เขาพยักพเอ็ดไปที่นาฬิกาบนคอนโซลรถ

“ฉันลืมไป” มัลลิกาเอ่ยหงอยๆ เสี่ยวิบูลย์กับอาคมถูกขังอยู่ในเรือนจำ
คนละแห่ง กว่าเธอจะไปถึงเรือนจำที่เสี่ยวิบูลย์อยู่ก็หมดเวลาเยี่ยมแล้ว

“ฉันว่าเธอใจเย็นๆ ก่อนดีกว่า นายอาคมตัวคนเดียวจะทำอะไรได้ ถ้าเขาจะกลับมาแก้แค้นเธอจริงๆ เธอก็ยังมีฉันนะ ฉันไม่ปล่อยให้เธอเป็นอะไรไปหรอก” วีรภัทรเอ่ยอย่างหนักแน่น

มัลลิกามองหน้าเพื่อนหนุ่มแล้วถอนใจเบาๆ

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงตัวเอง แต่ฉันห่วงคนที่อยู่รอบตัวฉัน ถ้านายอาคมทำร้ายคุณวี พ่อ น้ามาลี คุณพ่อประพจน์ คุณหญิงแม่ เหมียว หรือนายฉันจะทำยังไง”

“อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป เรื่องมันยังไม่เกิดขึ้นเสียหน่อย ร้อนใจไปก็เท่านั้น นอนหลับสักงีบนะ ตื่นขึ้นมาทุกอย่างอาจดีขึ้นก็ได้”

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นแบบนี้”

มัลลิกาหลับตาลง พยายามทำใจให้สงบ แต่มันยากเหลือเกิน เพราะทันทีที่หลับตา ใบหน้าแค้นเคืองของอาคมก็มาลอยอยู่ตรงหน้าเธอ ตราบใดที่ยังส่งเขากลับเข้าคุกไม่ได้ เธอคงไม่มีวันนอนหลับสนิท

“ถึงแล้วมะลิ ตื่นได้แล้ว”

เสียงเรียกของเพื่อนหนุ่มดังขึ้นเหนือศีรษะ มัลลิกาลืมตามองอย่างงัวเงีย ทั้งที่คิดว่าไม่มีทางนอนหลับ แต่เธอก็หลับไปจนได้ แغمยังหลับยาว จนถึงบ้านอีกต่างหาก

“ขอบใจนะ นายไม่เข้าไปข้างในก่อนหรือ” เธอเอ่ยชวน แต่เขาปฏิเสธ

“ไม่ละ ฉันต้องกลับคอนโดฯ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก ไม่อยากไปสายตั้งแต่เดดแรก”

“ตามใจนาย พรุ่งนี้เจอกัน”

มัลลิกาลงจากรถแล้วผลักประตูปิด วีรภัทรโบกมือลาเธอก่อนขับรถออกไป ผู้กองสาวเดินไปที่ประตูรั้ว กำลังจะยื่นมือไปเปิดประตูเหล็ก แต่ลู่งสมหมายวิ่งมาเปิดให้เธอเสียก่อน

“ผมเปิดให้ครับคุณมะลิ”

“ขอบคุณค่ะลุง คุณวีกลับมาหรือยังคะ” เธอถามพลางเดินเข้าไปในบ้าน

“ยังครับ แต่อีกเดือนคงมา เพราะเลยเวลาแล้ว ส่วนคุณหญิงเพียงเข อยู่ในห้องรับแขก คุณท่านอยู่ในเรือนกล้วยไม้ครับ” เขาตอบอย่างละเอียด

“ขอบคุณค่ะลุง”

มัลลิกายิ้มให้คนขับรถสูงวัย แล้วเดินเข้าไปในสวนแทนที่จะเดินเข้าไปในบ้าน เพราะไม่อยากไปเจอแม่สามีในเวลาจิตใจไม่ปกติแบบนี้ เธอเลือกนั่งใต้ต้นมะม่วงที่พบกับปารวีครั้งแรก ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นทำให้เธอยิ้มออก ไม่คิดเลยว่าท่านผู้พิพากษาซีโมโหในวันนั้นจะกลายมาเป็นสามีที่น่ารักของเธอในวันนี้ได้

“พี่มะลิ” เหมียวเดินแกมวิ่งเข้ามาหา เธอหันไปมองหล่อนและร้องเตือนอย่างหวังดี

“ไม่ต้องวิ่งหรอก เตียวทกล้ม”

“พี่มะลิมายังนานหรือยังคะ ทำไมไม่เข้าไปในบ้าน แล้วมานั่งอยู่ที่นี้ทำไม”

“พี่เพิ่งมาถึง ยังไม่อยากเข้าบ้าน ที่มานั่งตรงนี้เพราะมันเย็นดี พี่ตอบครบหรือยังจ๊ะ” เธอย้อนถามหล่อน

เด็กสาวหัวเราะคิกแล้วพยักหน้า

“ครบค่ะ แล้วทำไมพี่มะลิถึงไม่อยากเข้าบ้านคะ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า บอกเหมียวได้นะคะ”

“ไม่มีจ๊ะ พี่สบายดี” เธอพูดปดเพราะไม่อยากให้เด็กสาวเป็นห่วง แต่หล่อนกลับตูดอก

“อย่าปิดเหมียวเลยคะ เหมียวตูดอก พี่มะลิมีเรื่องกลุ้มใจ ไม่งั้นคงไม่มานั่งคนเดียวหรอก”

“เหอ! ถ้าตูดอกไหนบอกชีวาพี่กลุ้มใจเรื่องอะไร” มัลลิกาถามซ้ำๆ เหมียวจ้องหน้าเธอเขม็ง แล้วตอบอย่างมั่นใจ

“เรื่องคุณลิตาค่ะ”

“ทำไมเหมียวถึงคิดว่าพี่กลุ้มใจเรื่องนี้ล่ะ” เธอถามต่ออย่างนึกสนุก เด็กสาวยิ้บออก แล้วตอบด้วยท่าทางมั่นใจยิ่งกว่าเดิม

“มีผู้หญิงมาหาสามีของเราบ่อยๆ แถมแม่สามียังรู้เห็นเป็นใจอีก เป็นใครก็ต้องกลุ้มค่ะ”

“นั่นสินะ ไม่กลุ้มก็แปลกแล้ว” มัลลิกายักหน้าเห็นด้วย ขณะนี้เหมียววางมือบนหลังมือเธอและตบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“พี่มะลิไม่ต้องกลัวนะคะ เหมียวอยู่ข้างพี่เสมอ เหมียวจะไม่ยอมให้คุณลิตามาแย่งคุณวีไปจากพี่มะลิเด็ดขาด”

“คงไม่มั้ง คุณวีรู้จักคุณลิตาก่อนรู้จักพี่อีก ถ้าพวกเขาจะมีอะไรกันคงมีไปนานแล้ว ไม่รอจนถึงวันนี้หรอก”

เธอพยายามมองโลกในแง่ดี แต่เด็กสาวไม่คิดเหมือนเธอ เหมียวเหลือบตามองไปรอบๆ ก่อนเปลี่ยนจากพูดมาเป็นกระซิบแทน

“พี่มะลีย่าประมาทนะคะ น้ำมันใกล้ไฟไวใจได้ที่ไหน แอมยังมีคุณหญิงคอยเป็นเชื้อเพลิงอีก ดูอย่างวันนี้ลิตะ รถตัวเองก็มี แทนที่จะขับไปทำงานเอง กลับขับมาจอดที่บ้านเราแล้วนั่งรถไปทำงานกับคุณวี แบบนี้มันเจตนาไม่บริสุทธิ์ซัดๆ ค่ะ”

“มันก็จริงนะ แต่เหมียวไม่ต้องเป็นห่วงหรอก พี่ม่ได้เดือดใจจัดการคุณวีแล้ว ต่อให้ลิตาซัดพี่ก็ได้”

มัลลิกาขำขันอย่างมั่นใจ แต่ไม่อาจทำให้เด็กสาวเชื่อได้ เหมียวส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย แล้วยกคำพูดที่วิรภัทรเคยพูดมาเตือนใจเธออีกครั้ง

“พี่มะลิเคยได้ยินคำพูดที่ว่า น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อนใหม่คะ”

“เคยจ๊ะ แต่คุณวีไม่ใช่ก้อนหิน พี่เชื่อใจสามีตัวเอง” เธอเอ่ยอย่างหนักแน่น

เหมียวถอนใจเบาๆ แล้วดึงมือเธอไปกุมไว้

“พี่มะลิเป็นคนดี พี่ตามพวกเขาไม่ทันหรอกค่ะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะค่ะ เหมียวจะช่วยพี่เอง”

“ช่วยยังไงจ๊ะ” มัลลิกาถามอย่างเอ็นดูระคนอ่อนใจ ในเมื่ออธิบายแล้วเด็กสาวไม่เชื่อ ก็คงต้องปล่อยให้หล่อนทำตามใจตัวเองไป

“เวลาที่คุณติดตามที่นี้ เหมียวจะคอยขัดแข้งขัดขา ไม่ให้หล่อนได้ใกล้ชิดคุณวี” หล่อนบอกด้วยแวต้ามุ่งมั่น

“แค่นี้เองเธอ” เธอแก้งทำเป็นผิดหวัง

“ยังไม่หมดค่ะ” เด็กสาวรีบปฏิเสธ “เหมียวจะจับตาดูคุณหญิงเอาไว้ ถ้าท่านวางแผนอะไรไม่ดี เหมียวจะรีบมาบอกพี่มะลิ พี่จะได้หาทางตั้งรับไว้ค่ะ”

“แล้วเหมียวไม่กลัวโดนคุณหญิงไล่ออกเธอ” เธอถามเสียงเบา เหมือนกลัวคนที่พูดถึงจะได้ยิน เด็กสาวส่ายหน้าแล้วตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไม่กลัวค่ะ เพื่อพี่มะลิเหมียวยอมทุกอย่าง”

“ขอบใจจ๊ะ ถ้าไม่มีเหมียวเป็นพวกพี่คงลำบาก แต่ตอนนี้เหมียวรีบไปเปิดประตูก่อนดีกว่า ให้คุณวีรอนานระวังจะถูกดูนะ” มัลลิกาขึ้นไปที่บ้านเมื่อเห็นรถเบนซ์ของปาร์วีแล่นมาจอดรอหน้าประตูรั้ว เหมียวหันไปมองแล้วหันมากำชับเธอ

“พี่มะลีย่าบอกเรื่องนี้กับคุณวีนะค่ะ เพราะเรื่องนี้ยิ่งรู้หน่อยเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น”

“จ๊ะ พี่ไม่บอกหรอก เหมียวรีบไปเถอะ” เธอรับปากเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

เด็กสาวพยักหน้า แล้วรีบวิ่งไปกดปุ่มเปิดประตูรั้ว ก่อนเดินกลับเข้าห้องครัว โดยไม่ลืมทำมือบู๊ไปไปที่รถของปาร์วี

มัลลิกากลับไปมองรถของสามี ปาร์วีจอดรถหน้าคฤหาสน์ แล้วลงจากรถเดินไปเปิดประตูให้ชลิตา หญิงสาวก้าวลงมายืนยิ้มหวานให้เขา ก่อนทั้งสองจะเดินเข้ามาหักทายเธอ

“สวัสดิ์ค่ะผู้กอง”

“สวัสดิ์ค่ะคุณลิตา” เธอทักทายตอบ แล้วเงยหน้ามองสามีเมื่อเขาถาม
“ทำไมวันนี้กลับบ้านเร็วจัง”

“งานของมะลิก็แบบนี้แหละค่ะ ช้าบ้างเร็วบ้าง เอาแน่ไม่ค่อยได้”

“เอาแน่เอาหนอนไม่ได้แบบนี้ ลากอกดีกว่าเนอะ อย่าไปทำมันเลย”
ปารวีพูดยิ้มๆ แต่ทำเอาเธอยิ้มไม่ออก

“คุณหญิงแม่อยู่ในบ้าน คุณลิตาจะเข้าไปพบไหมคะ เดี่ยวฉันพา
เข้าไปเอง” มัลลิการีบเปลี่ยนเรื่องพูดเพื่อเบี่ยงหัวข้อสนทนาให้พ้นจาก
ตัวเอง

“ไม่ดีกว่าค่ะ ลิตาต้องรีบกลับ” หญิงสาวตอบแล้วหันไปบอกภรรยา
ของเธอ “ลิตากลับก่อนนะค่ะพี่วี”

“เดี๋ยวพี่ไปส่ง”

ปารวีเดินตามไปส่งหญิงสาวที่รถ เขาเปิดประตูรถให้หล่อนอย่าง
สุภาพ แล้วเดินกลับมาหาเธอเมื่อชลิตาขับรถออกไปแล้ว

มัลลิกาถอนใจเบาๆ ยิ่งมองยิ่งสะท้อนใจ ขนาดเธอยังคิดว่าพวกเขา
เหมาะสมกัน แล้วคุณหญิงเพียงแซะจะไม่คิดได้อย่างไร

“ทำไมมองพี่แบบนี้” ปารวีหยุดยืนตรงหน้าเธอ ผู้กองสาวเงยหน้า
มองสามี แล้วย่นถตามเสียงใส

“แบบไหนคะ”

“แบบ...” เขาก็มองสบตาเธอ “หมาน้อยถูกทิ้ง”

“ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ใช่” เขาดึงมือเธอไปกุมไว้ “พี่รู้แหละว่ามะลิคิดอะไรอยู่ พี่ขอยืนยันว่า
มันไม่มีวันเป็นไปได้ พี่รักมะลิคนเดียว ไม่ว่าตอนนี้หรือเมื่อก่อน พี่ไม่มีวัน
เห็นดีเห็นงามไปกับคุณแม่ มะลิไม่จำเป็นต้องกังวลหรือเหนื่อยใจอะไร แต่ถ้า
มะลิไม่สบายใจที่เห็นพี่สนิทกับลิตา พี่จะไม่ทำอีกก็ได้”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ มะลิเชื่อใจวีชา” มัลลิกาส่ายหน้าพลางยิ้มให้สามี

เธอเพิ่งเข้าใจว่าทำไมเหมียวถึงไม่เชื่อคำพูดของเธอ เพราะสักๆ แล้วเธอไม่เชื่อในสิ่งที่ตัวเองพูด เธอคิดว่าตัวเองไม่เหมาะสมกับปารวี และคิดเสมอว่า เขาเหมาะสมกับชลิตา ทั้งที่สามีของเธอไม่เคยคิดแบบนี้เลย

“เชื่อใจแล้วทำไมก็ยังไม่อยู่เลย” เขาอุบคิ้วเธอเบาๆ

“เข้าบ้านกันเถอะคะ มะลิเหนียวตัวอยากอาบน้ำ วิชาช่วยถูหลังให้มะลิได้ไหมคะ” ผู้กองสาวเปลี่ยนเรื่องพูดพาลูกขึ้นยืน ปารวีเป็นคนช่างสังเกต เขาคงมองเห็นความกังวลของเธอ แต่เธอยังไม่พร้อมจะบอกเขาเรื่องอาคม จึงเบี่ยงเบนความสนใจของเขาด้วยการชวนไปทำอย่างอื่นแทน

“ด้วยความยินดีครับ” ปารวียิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วจูงมือเธอเดินเข้าบ้าน ลืมเรื่องคิ้วผู้กองของเธอไปทันที

ในตึกร้างย่านชานเมือง อาคมนอนชมอยู่บนพื้นปูนสกปรก เขาหลบหนีการไล่ล่าของตำรวจจนมาถึงที่นี่ ก่อนพบว่าตัวเองหมดแรงจะหนีต่อ เพราะถูกใช้หัตถ์ใหญ่เล่นงานอย่างหนัก เขาทั้งหิวทั้งปวดหัวจนแทบจะระเบิด แถมยังไม่มีเงินติดตัวเลยสักบาท จะขอความช่วยเหลือจากใครก็ได้ไม่ได้ ทุกคนที่เห็นเขาต่างเมินหน้าหนีด้วยความรังเกียจ เมื่อเดินจนหมดแรง เขาก็เข้ามาหลบนอนในตึกร้างแห่งนี้ โชคชะตาไม่เข้าข้างเขาเสียเลย ทั้งที่อุตส่าห์วางแผนแหกคุกออกมาได้ แต่สุดท้ายกลับต้องมาตายเหมือนหมาข้างถนน

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงแปร่งๆ ดังขึ้นเหนือศีรษะ อาคมลืมหามองแล้วเบิกตาอย่างตกใจ เพราะไม่คิดว่าในชีวิตนี้เขาจะได้เห็นใบหน้านี้อีก

“อร...” ชายหนุ่มเพิ่มพละเสียงลั่น อยากจะยื่นมือไปสัมผัส แต่กลัวว่าภาพที่เห็นจะหายไป

“พี่ไม่สบายหรือ มีอะไรให้หนูช่วยไหม” เด็กสาวถามย้ำอีกครั้ง ดวงตาสีช็อคจ้องมองเขาอย่างหวงใย

“ไม่ใช่...” อาคมพึมพำอย่างผิดหวัง ตอนแรกที่เขาเห็นหน้าหล่อน เขานึกว่าตัวเองใกล้ตายจึงเห็นภาพหลอน แต่พอรวบรวมสติกลับมาได้ เขาก็รู้ว่าปาฏิหาริย์ไม่มีจริง หล่อนไม่ใช่คนที่เขาเผ่าคิดถึงมาทั้งชีวิต แต่เป็นคนที่น่าตาคล้ายกันเท่านั้น

“ฉันไม่สบาย ตอนนี้น้ฉันหิวมาก เธอมีอะไรให้กินบ้างไหม” เขายื่นตัวลุกขึ้นนั่งพิงผนังพลาถมองสำรวจเด็กสาวไปด้วย หล่อนสวมกางเกงวอร์มเป็นอนิเมชันกับเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเก่าจนซีดจาง เมื่อฟังจากลำเนียงและวิธีการพูดจา หล่อนคงเป็นแรงงานต่างด้าวที่มารับจ้างทำงานก่อสร้างอยู่แถวนี้

“รอเดี๋ยวนะ เดี่ยวหุงมา” เด็กสาวร้องบอกแล้วผลุนผลันออกไป

อาคมหลับตาลง ภาพในวัยเด็กหวนกลับมาในความทรงจำ เขาเคยมีน้องสาวคนหนึ่ง แต่หล่อนโชคร้ายเสียชีวิตไปก่อนวัยอันควร ไม่คิดเลยว่าในวันที่เขาตกต่ำที่สุด จะมีคนหน้าตาคล้ายน้องสาวยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

“มาแล้วพี่”

เสียงเด็กสาวดังขึ้น ชายหนุ่มลืมหูลืมตามอง แล้วรับถุงข้าวของหล่อนมากินอย่างหิวโหย ทั้งที่เป็นแค่ข้าวกับไข่เจียว แต่เขากลับรู้สึกว่ามีน้อร่อยเหลือเกิน

“เบาๆ พี่ เดี่ยวติดคอ” เด็กสาวเอ่ยเตือน พลาถส่งขวดน้ำเปล่าให้เขา ชายหนุ่มรีบรับมาดื่มอย่างกระหาย ก่อนกลับไปกินข้าวต่อจนหมดถุง

“ยา” หล่อนส่งยาลดไข้ให้เขาแฉ่งหนึ่ง อาคมรับมากินแล้วดื่มน้ำตามจนหมดขวด พออิมท้อง เร็วแรงที่หายไปก็เริ่มกลับคืนมา เขาแยกหน้ามองผู้มีพระคุณของตน แล้วเอ่ยจากใจจริง

“ขอบใจนะ บุญคุณของเธอฉันจะไม่ลืมเลย ถ้าฉันรอดไปได้ ฉันจะกลับมาตอบแทน”

“ไม่ต้องหรอกพี่ คนเราช่วยกันได้ก็ช่วยกันไป รับเงินนี้ไว้นะ เอาไว้ซื้อข้าวกิน” เด็กสาวส่งเงินให้เขาสองร้อยบาท

“ไม่ต้องหรอก แค่นี้ก็พอแล้ว” อาคมส่ายหน้าปฏิเสธ ถึงเงินสองร้อย

บาทจะไม่มากมายอะไร แต่สำหรับแรงงานต่างด้าวอย่างหล่อน เงินจำนวนนี้ อาจต้องแลกด้วยการทำงานหนักทั้งวัน

“พี่รับไปเถอะ หนูยังพอมืออยู่บ้าง หนูต้องกลับแล้ว เดี่ยวหัวหน้จะว่าเอา” เด็กสาวยึดเงินใส่มือเขา

อาคมสบตาหล่อน แล้วตัดสินใจรับเงินไว้ เพราะคิดได้ว่าเขาจำเป็นต้องใช้มัน

“ขอบใจนะ ฉันชื่ออาคม เธอชื่ออะไร”

“หนูชื่อแหว ทำงานอยู่ที่แคมป์คนงานท้ายซอย หนูไปก่อนนะ” หล่อนโบกมือลาแล้วเดินออกไป

อาคมมองตามหล่อนจนลับตา แล้วก็ลงมองธนบัตรในมือ ผู้มีพระคุณของเขาชื่อแหว เด็กสาวหน้าตาธรรมดา แต่น้ำใจงามเหมือนนางฟ้า

๓

นายใหม่

“บ้านเดชกำจร”

อากาศเมฆหน้าอ่านป้ายเหนือศีรษะเสียงแผ่ว เขาเคยช่วยชีวิตเสีย
กำพล เจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ไว้ เพื่อตอบแทนความช่วยเหลือครั้งนั้น เสีย
กำพลจึงเอ่ยปากชวนเขามาอยู่ด้วย แต่ตอนนั้นเขาเป็นลูกน้องของเสียวิบูลย์
อยู่แล้ว จึงปฏิเสธข้อเสนอนี้ไป แต่รับนามบัตรพร้อมคำสัญญาของเสียกำพล
ไว้ ตอนนั้นเสียกำพลบอกว่าถ้าเขาเดือดร้อนเมื่อไรให้มาหา จะช่วยเหลือเขา
เต็มที่ ซึ่งตอนนั้นเวลานั้นมาถึงแล้ว เขาจึงใช้เงินสองร้อยบาทของแหวดต้นต้น
มาหาเสียกำพลถึงบ้านเพื่อทวงถามคำสัญญาในครั้งนั้น

“มายืนทำอะไรแถวนี้” ยามรุ่งใหญ่เปิดประตูออกมาถาม ชายหนุ่ม
จึงรีบเดินเข้าไปหา แล้วบอกจุดประสงค์ของตน

“ฉันมาขอพบเสียกำพล ช่วยไปบอกให้หน่อยได้ไหม”

ยามคนเดิมมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วโบกมือไล่เหมือน
เขาไม่ใช่คน

“เสียไม่ว่างมาพบแกหรอก จะไปไหนก็ไปเลย อย่ามาเกะกะแถวนี้”

“ฉันขอร้องละพี่ชาย ฉันจำเป็นต้องพบเสียกำแพงจริงๆ ช่วยไปบอก
 เลี้ยให้หน่อยว่าคนชื่ออาคมมาขอพบ ช่วยฉันสักครั้งนะ แล้วฉันจะไม่ลืม
 พระคุณเลย” เขาลงทุนอื้อนวอน แต่อีกฝ่ายไม่ใส่ใจ แถมยังผลักอกเขไปอีก

“บอกว่าไม่ก็ไม่สิ พูดยังไม่รู้เรื่องหรือไง ไปให้พ้นเลยนะ”

“ฉันไม่ไป ฉันต้องพบเสียกำแพงให้ได้ ถ้านายไม่ไปบอกเสีย ฉันจะ
 นั่งรออยู่ตรงนี้แหละ” อาคมเอ่ยอย่างแน่วแน่ ต่อให้ต้องนั่งรอจนถึงเช้า
 เขาก็จะรอ เพราะเขาหมดที่ไปแล้วจริงๆ

“เอ๊ะ! ไอ้พี่ อยากรีบตัวใช่ไหม” ยามว่างใหญ่กระซอกเลื้อยเขาพาลง
 เงือก้าบั้นขึ้นสูง แต่ต้องชะงักเมื่อมีเสียงหนึ่งขัดขึ้น

“ทำอะไรกัน”

“คุณนที” ยามหนุ่มปล่อยมือจากคอเสื้อของเขา แล้วหันไปตอบด้วย
 ท่าทางสุภาพ “ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่คนจรจัดมายืนเกาะกะหน้าบ้าน ผม
 กำลังจะไล่มันไปครับ”

“คนจรจัดเหรอ” ชายที่ชื่อนทีมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้ว
 หันไปสั่งลูกน้อง “ไล่มันไปให้พ้น”

“ฉันไม่ใช่คนจรจัด ฉันมาขอพบเสียกำแพง” อาคมร้องบอก ชายคนนี้
 น่าจะมีอายุไล่เลี่ยกับเขา รูปร่างสูงผอม แววดตาแข็งกร้าว เมื่อดูจากท่าทาง
 นอบน้อมของยามหนุ่ม เขาคงมีความสำคัญไม่น้อยทีเดียว

นทีมองเขากอีกครั้ง แต่คราวนี้เริ่มจากเท้าแล้วมาหยุดที่ใบหน้า

“นายเป็นใคร รู้จักเสียได้ยังไง”

“ฉันชื่ออาคม เสียกำแพงรู้จักฉันดี เขาเป็นคนให้ฉันมาหาที่นี่ ขอฉัน
 เข้าไปพบเสียได้ไหม” เขาขอร้อง

นทีหรีตามองอย่างซึ้งใจ แต่สุดท้ายก็ตอบปฏิเสธ

“เสียไม่ว่างพบใครหรอก นายกลับไปเถอะ”

“นายยังไม่ได้ออกเสียเลย แล้วรู้ได้ยังไงว่าเสียไม่ยอมพบฉัน”

“สารรูปอย่างกับขอทาน ยังจะกล้าถามอีกเหรอ” ยามหนุ่มพูดแทรก

แล้วหันไปประจบลูกพี่ของตน “เดี๋ยวผมจัดการมันเอง คุณหนีเข้าบ้านไปเถอะครับ”

“ไม่ต้อง” ชายหนุ่มยกมือห้าม แล้วหันมาพูดกับเขา “นายรออยู่ที่นั่นก่อน เดี๋ยวฉันจะไปบอกเสียให้เอง”

“ขอใจนะ ฉันจะไม่ลืมบุญคุณนายเลย”

นทีพยักหน้าแล้วเดินเข้าไปในคฤหาสน์ อาคมมองตามอย่างโล่งใจ แล้วเดินไปยืนรอมกำแพง เขาพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ที่เหลือก็ต้องลุ้นให้เสียกำพลไม่เป็นคนขี่หลังขี่ลืมนั่น

เสียงเคาะประตูดึงให้เสียกำพลเงยหน้าจากแฟ้มเอกสาร เขาเอ่ยอนุญาตแล้วหยิบปากกามาเซ็นชื่อ ก่อนเงยหน้าขึ้นอีกครั้งเมื่อลูกน้องคนสนิทเรียก

“เสียครับ”

“ออกไปก่อน” เสียกำพลโบกมือไล่ แล้วหันไปมองแขกของตน ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าดูขมขึงกว่าขอทาน เขาสวมกางเกงขาตูดรุงริงกับเสื้อยืดสกรก หมวดเครากรรุงริง ผมเผ้ายุ่งเหยิง ไม่เหลือเค้ามือขวาของเสียวิญญูณ์ที่เขาเคยรู้จักเลยสักนิด

“สวัสดิ์ครับเสีย” อาคมยกมือไหว้ทักทาย

“สวัสดิ์ ไม่ได้เจอกันนาน ลือโทรมไปเยอะเลย คงเจอเรื่องหนักๆ มาเยอะสินะ” เสียกำพลทักทายตอบ เขารู้จักอาคมเมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มช่วยชีวิตเขาไว้จากมือสังหาร เขาพอใจฝีมือของอีกฝ่ายมากจึงชวนมาอยู่ด้วยกัน แต่ตอนนั้นอาคมปฏิเสธคำชวนของเขา เพราะมีนายคุ่มหัวอยู่แล้ว ต่อมาเขารู้ว่านายของอาคมติดคุกคดีค้ายาเสพติด โดยลากเอาลูกน้องทั้งหมดเข้าคุกไปด้วย

“ครับเสีย หนักมากจริงๆ”

“ลือมาหาอ้าวทำไม” เขาถามเข้าประเด็น

“ผมกำลังลำบาก อยากขอมาอยู่กับเสี้ยสักพัก เสี้ยจะสะดวกไหมครับ”

อาคมจ้องมองนิ่งๆ เสี้ยกำพลมองตอบ ชายหนุ่มแหงกคูกออกมาแบบนี้ ถ้าเขารับไว้ก็เหมือนหาหาใส่หัว แต่คนเดือดร้อนมาขอพึ่ง ถ้าเขาไม่รับไว้ก็ดูจะเล็งน้ำใจเกินไป หน้าซ้ำอาคมยังคงช่วยชีวิตเขาไว้ด้วย

“ได้สิ อ้าวขอบเสี้ยงคนเก่งๆ ลือเป็นคนมีฝีมือ ถ้าลือไม่มีที่ไปจริงๆ มาทำงานกับอ้าวก็ได้”

“ขอบคุณครับเสี้ย ผมรับรองว่าจะไม่ทำให้เสี้ยผิดหวัง”

“ลือไปพักที่บ้านสวนของอ้าวก่อน อย่าออกมาเพ่นพ่านให้ตำรวจเห็น ถ้ามีงานเมื่อไหร่อ้าวจะให้คนไปตาม” เสี้ยกำพลส่งความ แล้วเปิดลิ้นชักหยิบธนบัตรส่งให้บีกหนึ่ง “อ้าวให้ เอาไปซื้อเสื้อผ้า ของกินของใช้ แล้วไปตัดผมให้เรียบร้อย จะได้ไม่มีใครสงสัย”

“ขอบคุณครับเสี้ย” ชายหนุ่มยื่นมือไปรับ “เสี้ยมีบุญคุณกับผมมาก มีอะไรที่ผมทำให้ได้ ขอให้บอกนะครับ ผมยินดีทำให้ทุกอย่าง”

“ลือได้ช่วยงานอ้าวแน่ แต่ตอนนี้ไปพักให้หายเหนื่อยก่อน เดี่ยวอ้าวจะให้คนพาลือไปที่บ้านสวน” เสี้ยกำพลหยิบโทรศัพท์มาแนบหู แล้วต่อสายถึงมือขวาของตน “เข้ามาหาอ้าวหน่อย นที”

“ครับเสี้ย” นทีรับคำ แล้วเปิดประตูเดินเข้ามาหา “เสี้ยมีอะไรจะใช้ผมหรือครับ”

“ให้คนพาอาคมไปส่งที่บ้านสวนด้วย”

“ครับเสี้ย” เขารับคำแล้วหันไปพูดกับอาคม “ลงไปรอข้างล่างก่อน เดี่ยวฉันตามลงไป”

“ผมลาครับเสี้ย”

ชายหนุ่มยกมือไหว้แล้วเดินออกไป พอประตูห้องปิดสนิท นทีก็หันไปถามผู้เป็นนาย

“ทำแบบนี้จะดีหรือครับ มันเป็นนักโทษแหงกคูก ถ้ารู้ถึงตำรวจเราจะ

เดือดร้อนไปด้วย”

“ก็อย่าให้พวกมันรู้สิ อาคมเป็นคนมีฝีมือ ชุบเลี้ยงไว้ก็ไม่เสียหาย
อีกหน่อยคงได้ใช้งาน”

“แต่...” ชายหนุ่มจะทักท้วงอีก แต่ถูกผู้เป็นนายยกมือห้าม
“ไม่มีแต่ อ้าวสั่งยังไงลื้อก็ทำงั้น อย่าได้บังอาจมาขัดคำสั่งอ้าว”
“ขอโทษครับ ผมจะให้คนพาเขาไปส่งที่บ้านสวนเดี๋ยวนี้”

นทีหันหลังเดินออกจากห้องทำงาน เขาสังหรณ์ใจว่าอาคมจะนำเรื่อง
เดือดร้อนมาให้เสียก่าพล แต่ในเมื่อเตือนแล้วผู้เป็นนายไม่ฟัง เขาก็ต้อง
ปล่อยไปเท่านั้น

อาคมเงยหน้ามองที่พักของตน มันเป็นบ้านไม้สองชั้นตั้งอยู่กลางสวน
รกครึ้ม ล้อมรอบด้วยรั้วก่ออิฐถือปูนสูงท่วมศีรษะ สภาพโดยรวมดูน่ากลัว
มากกว่าน่าอยู่อาศัย ขนาดเขาไม่ใช่คนกลัวผียังอดขนลุกไม่ได้ ช่างเป็น
ที่ซ่อนที่เหมาะกับนักโทษแหกคุกอย่างเขาเหลือเกิน

“ปกติใครอยู่ที่นั่นหรือตา” เขาหันไปถามชายหนุ่มรุ่นน้องซึ่งเป็นคนพา
เขามาส่งที่นี่ และจะคอยดูแลเขาในระหว่างซ่อนตัว

“ไม่มีหรอก เสียใช้เป็นที่พักของ พี่เป็นคนแรกที่ได้มาอยู่ที่นี้” นายดำ
ตอบ เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างลั่นทัด ผิวดำจัดสมกับชื่อ อายุน่าจะน้อยกว่า
เขาหลายปี แต่อยู่กับเสียก่าพลมานาน จึงได้รับความไว้วางใจให้เข้าออกนอกใน
บ้านเดชะกำจรได้

“ของอะไรหรือ” อาคมถาม แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ เขาจัดบทแล้วบอกลา
คือๆ

“เดี๋ยวพี่ก็รู้ ฉันไปก่อนนะ แล้วพรุ่งนี้จะเอาเสื้อผ้ากับเสบียงมาให้”

“ขอบใจนะ” เขายิ้มให้อย่างเป็นทางการ

“ไม่เป็นไรพี่” ชายหนุ่มรุ่นน้องพยักหน้ารับ แล้วเดินไปขึ้นรถที่จอด
อยู่นอกรั้ว ก่อนขับจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้เขาทำความรู้จักบ้านใหม่ตาม

ลำพัง

อาคมเดินเข้าไปในบ้าน แล้วลงมือสำรวจที่ซ่อนของตน แม่ข้างนอกจะเก่าและทึบ แต่ข้างในกลับสะอาด ชั้นล่างเป็นห้องรับแขก ห้องน้ำ ห้องครัว และห้องนอนเล็กๆ เขาเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ชั้นบนมีสองห้องนอน ตรงมุมห้องมีเครื่องนอนวางไว้หลายชุด

ชายหนุ่มหยุดมองลูกบิดประตูเมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง ดูเหมือนห้องนอนทั้งสองห้องไม่ได้มีไว้นอนอย่างเดียว แต่มีไว้ซึ่งคนที่อยู่ข้างในด้วย เพราะห้องปกติกจะล็อกจากด้านใน แต่ที่นี้กลับล็อกจากด้านนอก แถมยังมีสายยุดติดอยู่อีกสองอัน ดูท่าธุรกิจของเสียกำพลจะไม่ใช้ธุรกิจธรรมดาเสียแล้ว

“ไม่ใช่เรื่องของเรา” อาคมบอกตัวเองแล้วเดินออกจากห้อง เสียกำพลจะทำอะไรไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องสนใจ ขอแค่ได้แก้แค้นนางตัวแสบ ไม่ว่าเสียกำพลจะให้ทำอะไร เขาพร้อมจะทำด้วยความยินดี แต่ตอนนี้เขาต้องกลับไปตอบแทนบุญคุณแววก่อน จากนั้นค่อยเดินหน้าแก้แค้นเต็มที่

มอเตอรืเซ็ควิบากสี่ดำแล่นมาจอดหน้าแคมป์คนงานก่อสร้าง คนขับร่างสูงดับเครื่องยนต์แล้วมองเข้าไปด้านใน เขาเห็นแรงงานต่างด้าวเดินบ้าง นั่งบ้างอยู่หน้าเพิงพักของตน แต่ไม่เห็นเด็กสาวที่เขากำลังตามหา แวบอกว่าทำงานอยู่ที่เซ็คก่อสร้างท้ายซอย ซึ่งเซ็คก่อสร้างในซอยนี้ก็มีที่นี้ที่เดียวเท่านั้น

อาคมก้าวลงจากรถเดินเข้าไปในแคมป์คนงาน โดยมีสายตาหลายสิบคู่มองตามด้วยความสนใจ เนื่องด้วยตอนนี้เขาไม่ได้เป็นขอทานขอมข่อยอีกแล้ว แต่เป็นชายหนุ่มแต่งตัวดี ตัดผมรองทรงสั้น ใบหน้าเกลี้ยงเกลา สวมแว่นกันแดดราคาแพง ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณอำนาจเงินของเสียกำพลที่ช่วยบันดาลให้เขา

“สวัสดิ์พี่ชาย ขอถามอะไรหน่อยสิ” เขาถามชายร่างท้วมซึ่งน่าจะเป็น

หัวหน้าคนงาน

“ถามอะไร” ชายคนนั้นยื่นถาม ทำทางระเวง

“ฉันมาหาแวว เธออยู่ที่นี้หรือเปล่า”

“แววไหน ฉันไม่รู้จัก” เขาหันหลังเดินหนี แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อ
 อาคมนยืนบนบันไดรถหนึ่งพันบาทไปดักหน้า

“ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันไม่ใช่ตำรวจ ฉันเป็นเพื่อนของแวว บอกมา
 เถอะว่าเธออยู่ที่ไหน”

“คุณจะมาหาแววไหนล่ะ ที่นี้มีคนชื่อแววตั้งหลายคน” เขาคว้าเงินใส่
 กระเป๋า ทำทางเป็นมิตรขึ้นมาทันที

“สูงประมาณนี้ อายุสิบเจ็ดสิบแปด ผิวขาว หน้ากลมๆ ตาโตๆ ยิ้ม
 เก่ง พูดไทยไม่ค่อยชัด” อาคมนอธิบายพลางทำมือประกอบ

หัวหน้าคนงานขมวดคิ้วครุ่นคิด แล้วร้องอ้อเสียงดัง

“อ้อ...นั่นแววหน้าขาว”

“นี่ก็ออกแล้วหรือ ตอนนี้อยู่ที่ไหน” เขาถามด้วยความดีใจ แต่
 หัวหน้าคนงานมองหน้าเขาแล้วส่ายหน้า

“คุณมาช้าไปหน่อย ตอนนี้นั้นมันไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว มันเพิ่งกลับบ้านไป
 เมื่อวานนี่เอง”

“นายรู้หรือเปล่าว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน”

“มันเป็นแรงงานต่างด้าว นายหน้าพาฉันมาส่ง พอหมดงานก็พากลับ
 ผมไม่รู้หรือกว่าบ้านมันอยู่ที่ไหน ขอโทษด้วยนะ ผมคงช่วยคุณได้แค่นี้
 เผลอ” หัวหน้าคนงานเอ่ยอย่างเห็นใจแล้วเดินหนีไป

อาคมนมองไปรอบๆ อย่างลับสน เขาอุตส่าห์รีบมาหาหล่อน แต่ก็ยังไม่
 ทันอยู่ดี แววเป็นแรงงานต่างด้าว แล้วเขาจะไปตามหาหล่อนที่ไหน แถม
 เขายังหนีคดีอยู่อีก เห็นทีบุญคุณของหล่อนคงต้องตอบแทนคราวหลัง
 ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ แล้วเดินกลับไปขึ้นมอเตอร์ไซค์ของตน และช้อก
 จากแคมป์คนงานด้วยความผิดหวัง

ยามตีกลองตีที่ห้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆฝนหนาทึบ มอเตอร์ไซค์วิบาก สีดำแล่นมาจอดข้างกำแพงรั้วบ้านอิทธินันต์ อาคมดับเครื่องยนต์แล้วข่มดูข้างกำแพงอย่างอดทน บ้านหลังใหญ่รั้วรอบขอบชิด มียามเฝ้าหน้าประตูตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง มีกล้องวงจรปิดที่ประตูรั้วสองจุด และคิดว่าภายในคฤหาสน์คงมีอีกหลายจุด ระบบรักษาความปลอดภัยเข้มงวดแบบนี้ เขาคงลงมือที่นี้ไม่ได้ แต่ถ้าเป็นข้างนอกต้องมีโอกาสให้เขาลงมือแน่นอน

ชายหนุ่มมองผ่านช่องบนกำแพงไปยังตัวคฤหาสน์ ไฟในห้องหับต่างๆ ล้วนดับสนิท คนในบ้านคงกำลังนอนหลับอย่างมีความสุข

“สุขกันให้พอเถอะนะ เพราะพรุ่งนี้พวกแกจะไม่ได้มีความสุขอีกแล้ว”
เขาหัวเราะกับตัวเอง แล้วขี่มอเตอร์ไซค์ออกไป

เสื่อสองตัว

เสียงพูดคุ้ยจ้อกแจ้กจอบแจจในห้องพิจารณาคดีหยุดชะงักลงทันที เมื่อบุรุษหนุ่มในชุดครุยตุลาการปรากฏตัวบนบัลลังก์ ร่างสูงสง่าค้อมกาย คำนับพระบรมฉายาลักษณ์ ก่อนนั่งลงบนบัลลังก์อันทรงเกียรติ ทุกอิริยาบถของเขาถูกจับจ้องโดยสายตาของคนทั้งห้อง บางคนมองด้วยความชื่นชม แต่ส่วนใหญ่มองด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เคยคิดว่าผู้มีอำนาจซึ่งเป็นที่ตายในคดีนี้จะเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ ที่มีรูปร่างสูงโปร่งสมส่วน ดวงตาคมกริบ คิ้วดกหนาได้รูป จมูกโด่งเป็นสันรับกับโหนกแก้ม ริมฝีปาก หยักลิ๊ก ไม่หนาไม่บาง ผิวขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา หล่อจนไม่น่ามาเป็น ผู้พิพากษา

ปารวีกวาดตามองไปรอบห้องพิจารณาคดี ก่อนหยุดสายตาที่จำเลย ในคดีนี้ เขาเป็นชายอายุสี่สิบห้าปี รูปร่างสันทัด ผิวสีน้ำตาลแดง ประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่ เมื่อสองสัปดาห์ก่อนถูกจับกุมในข้อหาเมียเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) จำนวน ๒๗ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน และ

ให้การยืนยันคำเดิมในชั้นศาล เมื่อพิจารณาจากสำนวนคดีแล้ว พบว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เขาจึงนัดจำเลยมารับฟังคำพิพากษาในวันนั้น

“เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยได้บังอาจร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ และทำยประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับดังกล่าว ชื่อยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ลำดับที่ ๒๐ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจำเลยได้ทราบประกาศนี้แล้ว จำนวน ๒๗ เม็ด น้ำหนักสุทธิ ๒.๖๔๙ กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ ๐.๒๓๕ กรัม ปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ท้ายฟ้อง”

ผู้พิพากษาหนุ่มอ่านคำพิพากษาด้วยเสียงหนักแน่น ชัดเจน และเยือกเย็น ใบหน้าคมคายเรียบเฉยปราศจากอารมณ์ใดๆ เมื่อขึ้นทำหน้าที่บนบัลลังก์ตุลาการ เขาไม่อาจนำความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องได้ คำตัดสินทุกคำต้องผุดงูไวกวี่ซึ่งความยุติธรรมด้วยเหตุและผลตามตัวบทกฎหมายและคุณธรรมอย่างดีที่สุด

“ในชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ ของกลางเจ้าพนักงานเก็บรักษาไว้ ระหว่างสอบสวนจำเลยถูกควบคุมตั้งแต่วันที่ถูกจับตลอดมา ในชั้นศาลจำเลยให้การยืนยันคำเดิม และปรากฏว่าก่อนคดีนี้ จำเลยเคยต้องคำพิพากษาที่สุดให้ลงโทษจำคุกมีกำหนด ๖ เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โทษจำคุกให้รอไว้มีกำหนด ๒ ปี เข้าเกณฑ์บวกลบโทษคดีก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๘ ปรากฏตามรายการประวัติท้ายฟ้อง” เขาหยุดหายใจชนิดหนึ่ง ก่อนอ่านคำพิพากษาต่อด้วยน้ำเสียงไม่ต่างจากเดิม

“ศาลพิเคราะห์คำเบิกความและพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายแล้ว เห็นว่าจำเลยมีความผิดจริงฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖

วรรคหนึ่ง จึงพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลย ๔ ปี และเมื่อนำไปบวกกับโทษในคดีก่อน จึงพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสิ้น ๔ ปี ๖ เดือน โดยไม่รอลงอาญา จบคำพิพากษา”

ปารวีลุกขึ้นแล้วเดินลงจากบัลลังก์ แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อเหลือบไปเห็นผู้ชายที่ยืนอยู่หลังห้องพิจารณาคดี เขาสวมแว่นสายตาค้นใหญ่ ดวงตาหลังเลนส์ใสจ้องเขาเขม็งจนรู้สึกถึงความเยียบเย็นที่ส่งมาทางสายตา ชายคนนั้นค้อมศีรษะให้เขา แล้วเดินออกจากห้องพิจารณาคดี

“อาคม” ผู้พิพากษาหนุ่มเพิ่มพ้ออย่างประหลาดใจ ชายคนนั้นรูปร่างหน้าตาเหมือนมือขวาของเสี่ยววิบูลย์ไม่ผิดเพี้ยน แต่จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้อาคมรับโทษอยู่ในเรือนจำ

“คงไม่ใช่หรอก” ปารวีส่ายหน้าปฏิเสธความคิดตัวเอง ก่อนเดินลงจากบัลลังก์ออกไปทางประตูด้านหลังที่มีไว้สำหรับผู้พิพากษา

ภายในห้องรับแขกของบ้านอิทธิพันธ์ คุณหญิงเพียงแขนั่งลงตรงข้ามแขกทั้งสองของตน แขกคนแรกคือคุณหญิงดวงสมร มารดาของชลิตา ส่วนคนที่สองเป็นหมอดูชื่อดังที่อายุยังไม่ถึงสามสิบปี ซึ่งคุณหญิงดวงสมรนัดให้มาดูดวงนางถึงบ้าน

“สวัสดิ์ครับ” หมอดูหนุ่มกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม คุณหญิงเพียงแขรับไหว้ แล้วหันไปพูดกับคุณหญิงดวงสมร

“ยังหนุ่มอยู่เลยนะคะ”

“อย่าดูคนแต่ภายนอกสิคะ ถึงจะยังหนุ่มแต่ท่านหมอกังมากนะคะ ทำนายแต่ละครั้งแม่นยำเหมือนตาเห็น”

“จริงหรือจ๊ะ” คุณหญิงเพียงแขหันไปมองหมอดูรุ่นลูกอย่างสองจิตสองใจ ในความคิดของนางเขาดูไม่เหมือนหมอดูเท่าไร แต่คุณหญิงดวงสมรกลับยืนยันอย่างมั่นใจ

“จริงสิคะ ลูกค้าของท่านหมอมามากมาย น้องจงควิตั้งสามเดือน

กว่าจะพาท่านมาได้ นื่องว่าเรามาด้วยกันเลยดีกว่าค่ะ เพราะเดี๋ยวท่านหมอบต้องไปคู่อื่นอีก”

“ก็ได้จ๊ะ” คุณหญิงเพียงแซพยกหน้า แล้วหันไปถามหมอบดูหนุ่ม “ฉันต้องทำอะไรบ้างจ๊ะ”

“ขอแคว้นเดือนปีเกิดก็พอครับ”

“นี่จ๊ะ” คุณหญิงเพียงแซ่งกระดาดวงเดือนปีเกิดของปารวีให้เขาหมอบดูหนุ่มรับไปดู แล้วถามอย่างสงสัย

“นี่ไม่ใช่วันเดือนปีเกิดของคุณหญิงนี่ครับ”

“ก็ไม่ใช่ละสิ คุณหญิงดวงสมรไม่ได้บอกพ่อหมอบเหอว่าฉันจะดูดวงให้ลูกชาย ไม่ได้ดูดวงให้ตัวเอง”

“ไม่ได้บอกครับ แต่ก็ไม่เป็นไร ดูให้ใครก็เหมือนกัน ผมดูได้ทุกคนครับ”

เขาหยิบแท็บเล็ตออกจากกระเป๋าสะพาย แล้วก็หันหน้าเขียนอักขระแปลกๆ ลงในตารางที่ออกแบบไว้แล้ว เขียนไปก็ถอนใจไป จนคนรอคำทำนายเริ่มร้อนใจ

“เป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

“วาสนาดี เป็นอภิมหาบุตร ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยทำให้พ่อแม่หนักใจ หยิบจับอะไรก็ประสบความสำเร็จ ตอนเด็กๆ เคยเจ็บหนักอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อปีที่แล้วมีเคราะห์หนักจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด” หมอบดูหนุ่มตอบโดยไม่ละสายตาจากแท็บเล็ต มือซ้ายทำท่าเหมือนนับ ส่วนมือขวาเขียนตัวเลขลงบนหน้าจอย่างคล่องแคล่ว

“ແ້ນແ່ນหะคะคุณหญิง” คุณหญิงดวงสมรอ่อยซมเสียงใส คุณหญิงเพียงแซพยกหน้าเห็นด้วย จากที่ไม่ค่อยเชื่อถือในต่อนแรก เริ่มเปลี่ยนเป็นคล้อยตามโดยไม่รู้ตัว

“แล้วยังไงต่อจ๊ะ” นางถามด้วยความสนใจ

“อีกหน่อยจะได้เป็นใหญ่เป็นโต เป็นที่เซิดหน้าชูตาของพ่อแม่” เขา

หยุดพูดแล้วเหยงหน้ามองนาง “แต่ต้องมีภรรยาที่ดวงส่งเสริมกันด้วยถึงจะดี ไม่ทราบว่าคุณชายคุณหญิงแต่งงานหรือยังครับ”

“แต่งงานแล้วจะ นี่วันเดือนปีเกิดลูกสะใภ้ฉัน”

คุณหญิงเพียงเข้รับส่งกระดาษที่จดวันเดือนปีเกิดของมัลลิกาให้เขา หมอบดูหนุ่มรับไปดู แล้วก้มหน้าเขียนตัวเลขลงบนหน้าจอบเก็บเล็ด ก่อนเหยงหน้าถอนใจอย่างเสียดาย ทำเอาคนรอบฟังนั่งไม่ติดขึ้นมาทันที

“เป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

“ผู้หญิงคนนี้ดวงแข็ง จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง ไม่มีอะไรที่อยากได้แล้วไม่ได้” เขาตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

คุณหญิงเพียงเข้หนึ่งงันไปอืดใจหนึ่ง แล้วถามอย่างร้อนใจ

“แล้วดีไหมจ๊ะ”

“ดีครับ แต่ดวงไม่สมพงศ์กับลูกชายของคุณหญิง เปรียบเสมือนเสื้อสองตัวอยู่ถ่าเดียวกันไม่ได้ ขึ้นอยู่ด้วยกันก็ไม่เจริญ ดีไม่ดีอาจจะทำให้อีกฝ่ายมีอันเป็นไปก็ได้ครับ”

“มีอันเป็นไป” คุณหญิงเพียงเข้พึมพำเสียงแผ่ว หัวใจตกวบลงมาอยู่ที่ปลายเท้า ตั้งแต่มัลลิกาเข้ามาอยู่ในครอบครัว ปารวีตกอยู่ในอันตรายครึ่งแล้วครึ่งเล่า ไม่ผิดจากคำทำนายของหมอบดูหนุ่มเลย

“แบบนี้เรียกว่าดวงเป็นกาลกิณีต่อกันใช่ไหมคะท่านหมอบ” คุณหญิงดวงสมรถาม

“จะพูดว่าอย่างนั้นก็ได้อีก” หมอบดูหนุ่มพยักหน้า แล้วขยายความให้ฟัง “ของทุกอย่างในโลกนี้ถูกสร้างมาเป็นคู่ หยินคู่กับหยาง ชายคู่กับหญิง มังกรคู่กับหงส์ ภรรยาต้องส่งเสริมสามี แต่ดวงลูกสะใภ้ของคุณหญิงแข็งมากจนข่มดวงของคุณชีวิตให้อับแสงลง”

“แล้วมีวิธีแก้ไขไหมจ๊ะ” คุณหญิงเพียงเข้ถาม

“มีครับ ต้องให้ทั้งคู่หย่ากันเพื่อแก้เคล็ดครับ”

“ลูกชายฉันไม่มีทางยอมหรอก” คุณหญิงเพียงเข้ส่ายหน้าอย่าง

หน้าใจ ไม่ต้องถามนางก็รู้ว่าปารวี่ต้องปฏิเสธ เพราะเขาทั้งรักทั้งหลงภรรยา
มาก

“แค่หย่าแก้เคล็ดครับ หย่าแล้วค่อยจดทะเบียน ลูกชายคุณหญิงน่าจะ
เข้าใจ”

“พ่อหมอช่วยดูดวงให้ลูกสาวฉันด้วยสิคะ”

คุณหญิงดวงสมรพูดแทรก แล้วส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้หมอดูหนุ่ม
เขารับไปดู หลังจากคำนวณตัวเลขอยู่ครู่หนึ่งก็ยกหน้าถอนใจอย่างเสียดาย
อีกครั้ง

“ดวงลูกสาวดิฉันไม่ดีเทรอคะ” นางถามอย่างใจไม่ดี

“ไม่ใช่ครับ” เขาส่ายหน้า “ดวงคุณหนูดีมาก ส่งเสริมสามีและวงศ์
ตระกูล ใครได้เป็นคู่ครองจะรุ่งเรือง แต่น่าเสียดายนะครับ”

“ดีแล้วทำไมต้องเสียดายด้วยคะ”

“ผมไม่รู้ว่าจะพูดดีหรือเปล่า” หมอดูหนุ่มเอ่ยอย่างลังเล

“พูดมาเถอะคะ ดิฉันรับได้ทุกอย่าง”

“ดวงคุณหนูเป็นเนื้อคู่กับลูกชายคุณหญิง เสียดายที่ไม่ได้ครองคู่กัน”
เขาปิดท้ายคำพูดด้วยเสียงถอนใจ

คุณหญิงดวงสมรหันไปสบตาคุณหญิงเพียงแชน ก่อนทั้งสองจะถอนใจ
ตามหมอดูหนุ่ม เหตุการณ์ทั้งหมดตกอยู่ในสายตาของท่านประพจน์ซึ่งเดิน
เข้ามาในห้องรับแขกพอดี

“ทำอะไรกันคุณ แขงถอนหายใจกันเทรอ” เขาถามซ้ำๆ

ทุกคนหันไปมอง ก่อนคุณหญิงดวงสมรจะกระพุ่มมือให้หัวหน้า

“สวัสดิ์คะท่าน”

“สวัสดิ์ครับ” ท่านประพจน์รับไหว แล้วหันไปถามภรรยา “คุณหญิง
ยังไม่ได้ตอบผมเลยนะ ตกลงถอนใจเรื่องอะไรกันเทรอ”

“ไม่มีอะไรหรอกคะ คุณพี่จะออกไปดูกล้วยไม้ก็ไปเถอะคะ อย่าสนใจ
เรื่องของผู้หญิงเลย” คุณหญิงเพียงแชนตัดบท ท่านประพจน์จึงพยักหน้า

เข้าใจ แล้วหันไปพูดกับแขกของภรรยา

“ผมขอตัวนะครับ”

“เชิญค่ะท่าน คุณพี่บอกว่าเรือนกล้วยไม้ของท่านงามมาก วันหลังดิฉันขอเข้าไปชมบ้างได้ไหมคะ”

“ด้วยความยินดีครับ”

ท่านประพจน์ยิ้มรับคำขอของนาง แล้วเดินออกจากห้องรับแขก พอคล้อยหลังเขาไปไม่นาน หมออดูหนุ่มก็พูดขึ้น

“ถ้าคุณหญิงไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวกลับไปก่อนนะครับ เพราะต้องไปดูดวงที่อื่นอีก”

“ขอบใจจ้ะ” คุณหญิงเพียงแขส่งซองเงินให้เขา หมออดูหนุ่มยื่นมือมารับปลางลูกชิ้นยื่น

“น้องจะไปส่งท่านหมอที่รถ แล้วขอตัวกลับเลยนะคะคุณพี่”

“จ้ะ ขอบใจนะจ้ะ”

“ค่ะ คุณพี่ น้องไปนะคะ”

คุณหญิงดวงสมรกระพุ่มมือไหว้ แล้วเดินนำออกไปจากห้องรับแขก ทั้งสองเดินตามกันไปเงียบๆ จนมาถึงรถของหมออดูหนุ่ม คุณหญิงดวงสมรมองซ้ายมองขวา พอเห็นว่าปลอดภัยจึงหยิบซองจากกระเป๋าถือแล้วส่งให้เขา

“ขอบใจนะ พ่อหมอแสดงละครได้ยอดเยี่ยมมาก คุณหญิงเพียงแขเชื้อสันทใจเลย”

“มันเป็นงานของผมอยู่แล้ว ถ้าต้องการให้รับใช้อีก เรียกผมได้ตลอดเวลาครับ” หมออดูหนุ่มยิ้มรับคำชม ปกติเขารับดูหมอดูอยู่แล้ว แต่คราวนี้งานง่ายกว่าเดิมเยอะ เพราะไม่ต้องออกแรงดูดวงให้ใคร แค่พูดตามสคริปต์ของคุณหญิงดวงสมรก็ได้เงินแล้ว

“ได้ พ่อหมอรีบไปเถอะ”

“ครับ คุณหญิง” เขาค้อมศีรษะให้ลูกค้าของตน แล้วขึ้นรถขับออกไป

อย่างอารมณ์ดี

คุณหญิงดวงสมรมองไปรอบๆ อีกครั้ง ก่อนเดินไปขึ้นรถของตน แล้วขับตามหมอคูหนุ่มออกไป โดยไม่รู้ว่าการสนทนาของพวกเขาตกอยู่ในสายตาของท่านประพจน์มาตลอด

“ทำไปได้นะคนเรา” เขาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ แล้วเดินไปที่เรือนกล้วยไม้

ปาร์วี่ถือกระเป๋าเอกสารเดินไปที่รถของตน วันนี้เขามีประชุมจึงเลิกงานช้ากว่าปกติเกือบหนึ่งชั่วโมง เมื่อคำนวณจากการจราจรในกรุงเทพฯ เขาน่าจะกลับบ้านไม่ทันเวลาอาหารเย็น ผู้พิพากษาหนุ่มหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋าทางเกงออกมา ตั้งใจจะโทร. ไปบอกมารดาว่าไม่ต้องรอกินอาหาร แต่ต้องชงก๋มีอ เมื่อเหลือบไปเห็นภรรยายืนพิงรถรอเขาอยู่ก่อนแล้ว

“มะลิ” ปาร์วี่รีบเดินเข้าไปหาด้วยความดีใจ มัลลิกาหันมามองพลางยิ้มหวานให้เขา

“วิชา”

“มานานหรือยัง ทำไมไม่ขึ้นไปหาพี่ที่ห้องทำงาน มายืนรอตรงนี้ทำไม” เขาชวนคุยพลางหยิบกุญแจออกมาเปิดรถ

“มะลิไม่ชอบคนเยอะ รออยู่ตรงนี้ดีกว่าค่ะ”

“เราเป็นโจรหรือไง ถึงได้ไม่ชอบเข้าไปในศาล” เขาหันมามองภรรยาหญิงสาวมองตอบแล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“ตำรวจกับโจรไม่ต่างกันเท่าไรหรอกค่ะ เป็นตำรวจอยู่ดีๆ ตื่นขึ้นมาอาจจะกลายเป็นโจรก็ได้”

“เหมือนมะลิใช้ไหม กลางวันเป็นตำรวจจับผู้ร้าย พอกลางคืนเป็นโจรปล้นใจพี่” เขาทำตาทหวานใส่ภรรยา

หญิงสาวนิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง ก่อนหัวเราะอย่างขบขัน

“น้ำเน่ามากเลยค่ะ”

“แล้วชอบไหมล่ะ” เขาโอบเอวเธอเข้ามาใกล้ มัลลิกาเงยหน้าสบตาเขาก่อนตอบเสียงหวาน

“รักสุดหัวใจเลยคะ”

“พูดจាន่ารัก เดี่ยวพี่ให้รางวัล” เขาปล่อยเอวภรรยาแล้วเปิดประตูรถให้เธอ หญิงสาวก้าวขึ้นไปนั่งก่อนเงยหน้าถาม

“รางวัลอะไรคะ”

ปาร์วดีเดินไปนั่งประจำที่คนขับแล้วหันมาตอบเธอ

“ดินเนอร์สุดหรูหนึ่งมื้อ”

“แล้วอาหารเย็นล่ะคะ เราไม่ได้บอกคุณหญิงแม่ก่อน กลับไปต้องถูกป่นแน่เลย”

“เดี๋ยวพี่จะโทร. ไปบอกท่านเอง มะลิไม่ต้องกลัวโดนดุหรอก เราสองคนไม่ได้ดินเนอร์ด้วยกันมานานแล้วนะ” เขาพูดเหมือนตัดพ้อ

มัลลิกามองหน้าสามี พักงานเธอค่อนข้างยุ่ง บางวันพอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย หลายครั้งลืมทำหน้าที่ภรรยาที่ดี ปาร์วดีคงแอบน้อยใจ แต่ไม่พูดออกมาตรงๆ เท่านั้น

“ก็ดีเหมือนกันคะ วิชาอยากทานอะไรคะ” เธอถามเอาใจสามี

“อาหารอิตาลีดีไหม พี่อยากกินพิซซ่าอบเตาถ่าน” ปาร์วดีตอบ ตาเป็นประกาย เธอเอ็นดูริษะพึงไหล่สามีพลางยิ้มอย่างมีความสุข

“ก็ได้ค่ะ วันนั้นมะลิจะตามใจวิชาทุกอย่างเลย”

หลังดินเนอร์อาหารอิตาลีจบลง ปาร์วดีก็เรียกบริกรรมเก็บค่าอาหารแล้วจูงมือภรรยาเดินออกจากร้าน โดยมีสายตาของสาวน้อยสาวใหญ่แอบมองด้วยความอิจฉาไปตลอดทาง ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าอิจฉามัลลิกาหรือว่าอิจฉาเขากันแน่ เพราะคืนนี้ภรรยาของเขาดูเท่มากในชุดเสื้อแจ็คเก็ตยีนและกางเกงยีน ถ้าต้องจับสาวแข่งกับเธอมีหวังเขาแพ้หลุดลุ่ย แต่ไม่ว่าพวกหล่อนจะอิจฉาใครเขาก็ไม่เดือดร้อน เพราะกำลังมีความสุขที่ได้ใช้เวลาอยู่

กับภรรยาตามลำพัง

“เชิญครับ” เขาพาภรรยาเดินไปที่รถ แล้วเปิดประตูให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ” มัลลิกายิ้มหวานให้เขา แล้วก้าวเข้าไปนั่งในรถ

“ด้วยความยินดีครับ”

ปาร์วียิ้มตอบ เขากำลังจะเดินอ้อมหน้ารถไปประจำที่หนึ่งคนขับ แต่เหลือบไปเห็นชายคนหนึ่งเข้าเสียบก่อน ชายคนนั้นสวมชุดดำทั้งชุดนั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์สีดำที่จอดอยู่อีกด้านหนึ่งของลานจอดรถ ทั้งที่เป็นเวลาพลบค่ำ แต่เขายังสวมแว่นดำอำพรางใบหน้า พอเห็นว่าเขามอง ชายคนนั้นก็ขี่มอเตอร์ไซค์ออกไป

“มีอะไรหรือเปล่าคะวีชา” มัลลิกาลดกระแสรถถามเมื่อเห็นว่าเขาไม่เดินมาขึ้นรถ

“ไม่มีค่ะ”

ปาร์วีส่ายหน้าแล้วเดินไปเปิดประตูเข้ามานั่งในรถ เขาติดเครื่องยนต์แล้วขับรถคันโปรดกลับบ้าน โดยเลือกใช้เส้นทางลัดเพื่อย่นระยะเวลา ระหว่างทางเขาเห็นมอเตอร์ไซค์ดำคันนั้นแล่นตามมา เขาลองเปลี่ยนเส้นทางหลายครั้ง แต่มอเตอร์ไซค์คันเดิมก็ยังตามมาอย่างไม่ลดละ

“มีอะไรหรือคะวีชา” ภรรยาถาม เพราะเห็นว่าเขาเผลอนำมองกระจกมองหลังบ่อย

“ที่คิดว่ามอเตอร์ไซค์คันนั้นตามเรามาตั้งแต่ออกจากร้านอาหาร” เขาพยักพยเปิดไปที่กระจกมองหลัง มัลลิกามองตามพลาจเอย่เสียงเคียด

“ลองเลี้ยวเข้าซอยทางซ้ายมือซิคะ”

ปาร์วีทำตามคำแนะนำของภรรยา แล้วถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อไม่เห็นมอเตอร์ไซค์คันนั้นตามมา เขาคงคิดมากไปเอง เจ้าของมอเตอร์ไซค์คันนั้นคงมีที่พักอยู่แถวนี้ พอเขาเปลี่ยนเส้นทางจึงไม่ตามมา ผู้พิพากษาหนุ่มหันไปมองภรรยา มัลลิกานั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดด้วยความกังวลทั้งที่สถานการณ์คลี่คลายไปแล้ว

“มีอะไรหรือเปล่านั้น” เขาถามพลางเลี้ยวรถเข้าไปจอดข้างทางหญิงสาวหันขวับมามอง แล้วโวยวายเสียงดัง

“วิชาจอตรถตรงนี่ไม่ได้นะคะ มันยังไม่ปลอดภัย คนร้ายอาจจะดักอยู่แถวนี้ก็ได้”

“ไม่มีคนร้ายที่ไหนหรอก มอเตอร์ไซด์คันนั้นคงบังเอิญมาทางเดียวกับเรา ตอนนั้นเขาก็ไปทางอื่นแล้วด้วย ไม่เห็นมีอะไรต้องกังวลเลย” เขาพยายามพูดให้เธอหายเครียด แต่หญิงสาวกลับเร่งให้เขาออกรถด้วยท่าทางร้อนใจ

“รีบไปเถอะคะ จะบังเอิญหรือตั้งใจ เราก็ไม่ควรประมาท”

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ทำไมมะลิถึงดูวิตกนัก” เขามองภรรยาอย่างคาดคั้นหญิงสาวมองตอบอย่างอึดอัด แต่สุดท้ายก็ยอมเล่าให้เขาฟัง

“นายอาคมแหกคุกออกมาค่ะ ก่อนหลบหนีเขาเขียนคำว่า ‘ไอ้พายุ’ ไว้บนผนังห้องน้ำ มะลิลึกแล้วว่าเขาจะมาทำร้ายวิชา”

“อาคมหรือ” ปารวีพึมพำอย่างประหลาดใจ ภาพชายสวมแว่นตาในห้องพิจารณาคดีหวนกลับมาในความทรงจำ หรือว่าชายคนนั้นคืออาคม

“วิชาเจอนายอาคมหรือคะ”

“เปล่าจ๊ะ ทำไมมะลิถึงคิดว่าเขาจะมาทำร้ายพี่ล่ะ” เขาส่ายหน้าแล้วถามเรื่องอื่นแทน เพราะไม่อยากให้ภรรยาประสาทเสียไปมากกว่านี้

“เพราะเขารู้ว่าจะทำให้มะลิตายทั้งเป็นได้ยังไง” มัลลิกาตอบเสียงเครือเขาเห็นความกลัวในแววตาเธออย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

“ไม่ต้องกลัวนะ ตอนเล็กๆ แม่เอาดวงไฟไปให้หมอดูตรวจ หมอดูบอกว่าพี่จะอายุยืนยาว มีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง มะลิไม่ต้องกังวลหรือว่าพี่จะเป็นอะไรไปก่อน เราสองคนจะต้องอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าแน่นอน” เขาพยายามพูดให้เธอช้า แต่นอกจากหญิงสาวจะไม่ช้าแล้วยังเครียดยิ่งกว่าเดิมอีก

“มะลิรักวิชายิ่งกว่าชีวิต ถ้าวิชาเป็นอะไรไป มะลิคงมีชีวิตต่อไปไม่ได้”

“พี่ก็รักมะลิ แต่เรื่องมันยังไม่เกิดขึ้นเสียหน่อย อย่าเพิ่งกังวลไปเลยนะ” ปาร์วีติงภรรยาเข้ามากอด แล้วลูบผมนุ่มของเธออย่างปลอบโยน เขารู้ว่าเธอกลัว แต่เขาไม่รู้ว่าจะทำให้เธอหายกลัวได้อย่างไร เพราะความกลัวของเธอมีสาเหตุมาจากตัวเขาเอง

ปาร์วีจืดตรงเบนซ์ของตนหน้าคฤหาสน์อิทธินันต์ เขาดับเครื่องยนต์แล้วหันไปมองภรรยา มัลลิกาจมอยู่กับความคิดตัวเองจนไม่รู้ตัวว่าเขาพาเธอกลับมาถึงบ้านแล้ว ดูเหมือนว่าคำปลอบโยนของเขาไม่ได้ทำให้ความกังวลของเธอลดลงเลย

“ถึงบ้านแล้วมะลิ” เขาก็มองบอกเธอ หญิงสาวมองออกไปนอกรถแล้วหันมามองเขา

“จริงด้วยค่ะ ไฉนเลย”

“เข้าบ้านกันเถอะ”

ปาร์วีเปิดประตูลงจากรถ แล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูให้เธอ หญิงสาวเอ่ยขอบคุณพลางก้าวลงมา เขาส่งกุญแจรถให้ลุงสมหมาย แล้วจึงมีภรรยาเดินเข้าบ้าน ตอนแรกเขาตั้งใจขึ้นห้องนอนไปพักผ่อน แต่พบมารดาขึ้นรออยู่ในห้องโถง เขาก็พามัลลิกาเข้าไปพักหาย

“สวัสดิ์ครับคุณแม่ ทำไมยังไม่นอนอีกครับ หรือมีเรื่องจะคุยกับผม”

“ใช่ ไปคุยกับแม่ในห้องรับแขกหน่อยนะ แม่อยากคุยกับลูกตามลำพัง” คุณหญิงเพียงเขมออกตรงๆ ว่าไม่ยอมให้มัลลิกาอยู่ด้วย หญิงสาวจึงเอ่ยขอตัวตามมารยาท

“มะลิขึ้นห้องก่อนนะค่ะ”

“ครับ เตียวพี่ตามไปนะ” ปาร์วีบีบมือภรรยาอย่างให้กำลังใจ หญิงสาวพยักหน้ารับแล้วเดินขึ้นห้องนอน

พอลูกสะใภ้พ้นสายตา คุณหญิงเพียงแขกีลากลูกชายเข้าไปนั่งในห้องรับแขก แล้วเปิดฉากสนทนาทันทีด้วยความรื่นเริง

“แม่มีเรื่องสำคัญจะบอกลูก”

“เรื่องอะไรครับ” เขาถาม

“วันนี้แม่เชิญหมอมาดูดวงชะตาของลูกกับแม่...” คุณหญิงเพียงเขยเหตุชะงักนิดหนึ่ง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้น “หนูมะลิ”

“แล้วยังไงครับ” ปารวีถามอย่างอ่อนใจ แคंपวดถึงมัลลิกาดีๆ มารดาของเขายังทำไม่ได้ แล้วเมื่อไรทั้งสองจะปรองดองกันได้

“พ่อหมอบอกว่าลูกเป็นคนมีวาสนาดี เป็นอภิชาติบุตร อีกหน่อยจะไ้เป็นใหญ่เป็นโต เป็นที่เชิดหน้าชูตาของพ่อแม่และวงศ์ตระกูล”

“ก็ดีนี่ครับ” เขาเอ่ยอย่างไม่รู้สึกอะไร เพราะไม่เชื่อหมอดูอยู่แล้ว

“มันไม่ดีทั้งหมดนะสิ พ่อหมอบอกว่าลูกต้องมีภรรยาที่มีดวงส่งเสริมกันด้วยถึงจะดี แต่ดวงของหนูมะลิ...” มารดาทอดเสียงยาว แล้วถอนใจปิดท้าย กระตุ้นให้เขาอยากรู้ขึ้นมา

“มะลิดวงไม่ดีเทอครับ”

“เปล่า พ่อหมอบอกว่าหนูมะลิเป็นคนดวงแข็ง จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทองไปหมด ไม่มีอะไรที่อยากได้แล้วจะไม่ได้ แต่ดวงของหนูมะลิไม่สมพงศ์กับลูก ถ้าอยู่ด้วยกันลูกจะเคราะห์ร้าย เพราะถูกดวงชะตาของหนูมะลิข่มเปรียบเสมือนเสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้”

ปารวีลอบถอนใจ อุตส่าห์ฟังมาตั้งนาน สุดท้ายก็เรื่องเดิมๆ มารดาของเขาไม่ชอบมัลลิกา จึงพยายามชักจูงให้เขาเลิกกับเธอ

“อย่าไปสนใจเลยครับ หมอดูคู่หมอล่า ผมเชื่อตัวเองมากกว่า”

“ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะลูก ที่ผ่านมากุญแจลูกเกือบตายมากี่ครั้งแล้ว แม่ว่าฟังไว้ก็ไม่เสียหายนะ” มารดายกเรื่องในอดีตมาอ้าง แต่เขาไม่เห็นด้วยจึงแย้งทวนไป

“แต่ผมก็รอดมาได้ตลอดนี่ครับ แถมทุกครั้งมะลียังเป็นคนช่วยชีวิตผมเอาไว้ด้วย คุณแม่อย่าไปฟังคำพูดของเขาเลยครับ ยิ่งฟังยิ่งไม่สบายใจไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย”

“แม่ไม่ฟังไม่ได้หรอก แม่มีลูกคนเดียวนะ ถ้าลูกเป็นอะไร แม่จะอยู่
ยังไง” มารดาเอ่ยเสียงเศร้า นัยน์ตาแดงเรื่อเหมือนจะร้องไห้ ปาร์วีลุกไปนั่ง
ข้างผู้เป็นแม่แล้วโอบกอดท่านไว้

“อย่าเพิ่งคิดมากเกินไปครับ เรื่องมันยังไม่เกิดขึ้นเสียหน่อย”

“แล้วถ้ามันเกิดขึ้นล่ะ ลูกจะให้แม่ทำยังไง” คุณหญิงเพียงแซงเหยหน้า
มองลูกชาย น้ำตาหยดหนึ่งไหลผ่านร่องแก้ม

“ปกติถ้าคำทำนายออกมาไม่ดี หมอจะต้องบอกวิธีแก้เคล็ดให้ด้วย
แล้วพ่อหมอของคุณแม่บอกวิธีแก้ให้หรือเปล่าครับ” เขาเซ็ดน้ำตาให้มารดา
แล้วถามอย่างเอาใจ

“บอกจะ พ่อหมอบอกให้ลูกหย่ากับหนูมะลิเพื่อแก้เคล็ด” คุณหญิง
เพียงแซตอบเสียงใส

ผู้เป็นลูกชะงักมือ แล้วปฏิเสธเสียงเข้ม

“ผมไม่หย่าครับ”

“หย่าเพื่อแก้เคล็ดเท่านั้น หย่าแล้วค่อยจดทะเบียน ไม่ได้ยากอะไรเลย”

“ผมรักมะลิ ผมไม่มีวันหย่ากับเธอ ต่อให้ต้องตาย ผมก็ไม่กลัว”

ปาร์วียืนยันคำเดิมหนักแน่น

พอเห็นว่าลูกชายไม่ยอมแน่ๆ คุณหญิงเพียงแซก็กลับไปเล่นบทเศร้า
อีกครั้ง

“ลูกรักหนูมะลิ แล้วแม่ล่ะ ลูกรักแม่บ้างไหม”

“มันคนละเรื่องกันครับ ความรักที่ผมมีให้แม่กับความรักที่ผมมีให้
มะลิมันเทียบกันไม่ได้” เขาพยายามอธิบาย แต่ผู้เป็นแม่ไม่รับฟัง แถมยัง
ตัดพ้อเขาอย่างน้อยใจ

“เทียบไม่ได้ เพราะลูกรักเมียมากกว่าแม่ใช่ไหม”

“ทำไมแม่ถึงไม่ชอบมะลิครับ ถ้าเธอทำอะไรให้แม่ไม่พอใจ ผมจะ
บอกให้เธอปรับปรุงตัว” ปาร์วีถามตรงๆ มารดาสบตาเขาแล้วตอบตรงๆ
เช่นกัน

“หมอดูบอกว่าคุณลิตาเป็นเนื้อคู่ของลูก แต่หนูมะลิเป็นนอริกับลูก อยู่ด้วยกันไปก็ไม่เจริญ แม่ผิดหรือที่อยากให้เราได้สิ่งที่ดีที่สุด”

“แม่ไม่ผิดหรอกครับ ผมรู้ว่าแม่รักและเป็นห่วงผม แต่ผมรักมะลิคนเดียว สำหรับผมไม่มีใครดีกว่าเธอ วันนี้ผมเหนื่อยมาก ขอตัวขึ้นห้องไปอาบน้ำก่อน เอาไว้ค่อยคุยกันวันหลังนะครับ”

ปารวีกะพุ่มมีโอหัวมารดา แล้วเดินกลับห้องนอนของตน ระหว่างทาง เขาพบบิดายืนรอกอยู่บนชั้นสอง พอเห็นเขาเดินขึ้นบันไดมา ท่านก็รีบเดินเข้ามาหา แล้วดึงมือเขาไปคุยหน้าห้องหนังสือ

“พ่อมีเรื่องสำคัญจะบอกลูก”

“เรื่องอะไรครับ” ผู้พิพากษาหนุ่มถาม วันนี้บิดามารดามีเรื่องสำคัญ จะบอกเขาทั้งคู่ แต่หวังว่าจะเป็นคนละเรื่องกัน เพราะตอนนั้นเขาปวดหัวมาก พออยู่แล้ว

“เรื่องที่แม่พูดเมื่อกี้ ลูกอย่าไปสนใจเลยนะ มันไม่จริงหรอก”

“คุณพ่อได้ยินด้วยหรือครับ”

“เสียงดังขนาดนั้นจะไม่ได้ยินได้อย่างไร ปานนี้รู้กันทั้งบ้านแล้วมั้ง บ้านเรายิ่งหุดีกันอยู่ด้วย”

ปารวีกันไปมองห้องนอนของตน ถ้าบิดาได้ยินเรื่องที่เขาคูกับมารดา ปานนี้มีลลิกาอาจจะรู้แล้วก็ได้ เพราะเธอมีสายอยู่ในบ้านหลายคน

“พ่อคิดว่าเรื่องที่แม่พูดไม่จริงหรือครับ”

“ใช่ พ่ออยู่ด้วยตอนที่คุณหญิงดวงสมรพาหมอดูมาที่บ้าน พ่อเห็น หล่อนให้เงินหมอดูคนนั้นกับตาตัวเองเลย แถมยังชมว่าเขาเล่นละครเก่ง อีกต่างหาก”

“คุณหญิงดวงสมรทำแบบนั้นทำไมครับ” เขามองบิดาอย่างขอคำตอบ ท่านประพจน์ถอนใจเบาๆ แล้วเล่าให้ลูกชายฟัง

“พ่อรู้ว่านายชลิตทำธุรกิจล้มเหลว พวกช่างกุลไม่ได้ร่ำรวยเหมือนเดิมแล้ว นายชลิตกับหนูลิตาทำใจได้แล้ว แต่คุณหญิงดวงสมรยังทำใจ

ไม่ได้ หล่อนจึงต้องการให้ลูกสาวมาเกี่ยวข้องกับเราเพื่อกอบกู้ฐานะตัวเอง”

“คุณแม่รู้เรื่องนี้หรือเปล่าครับ”

“พ่อไม่อยากบอก ปล่อยให้แม่เขารู้เองดีกว่า”

“ครับ” ปารวีพยักหน้าเห็นด้วยและยกมือไหว้บิดา “ขอบคุณที่เล่าให้ผมฟังนะครับ ถ้าไม่ได้พ่อผมคงรู้สึกผิดไปอีกนาน”

“ไม่เป็นไร ถ้าไม่ช่วยลูก แล้วจะให้พ่อไปช่วยใคร” ท่านประพจน์โบกมือ แล้วถามถึงมัลลิกา “หนูมะลิเป็นอะไรหรือเปล่า สองสามวันนี้พ่อเห็นสีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะ”

“คงเครียดเรื่องงานครับ ผมขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะครับ”

“ตามสบาย พ่อจะไปนอนเหมือนกัน”

“ผมไปส่งครับ”

ปารวีเดินไปส่งบิดา พอท่านเข้าห้องนอนแล้ว เขาก็เดินกลับห้องของตน ผู้พิพากษาหนุ่มเปิดประตูเดินเข้าห้องโดยไม่เคาะบอกภรรยา เพราะคิดว่าเธอเข้านอนแล้ว แต่กลับเห็นมัลลิกายืนอยู่ที่ระเบียง เลื้อยฝ้ายไม่ได้เปลี่ยน ตุ๋นตุ๋นของเธอดังมารายงานแล้ว หญิงสาวถึงได้หน้าเครียดแบบนี้

“มายืนทำไมตรงนี้ ไปอาบน้ำกันเถอะ ฟุ้งวังนอนแล้ว” เขาตึงมือภรรยาเดินไปที่ห้องน้ำ แต่เธอขึ้นตัวไว้พลางเผยหน้าถามเขา

“วิชาเชื่อหมอดูไหม”

“ไม่เชื่อ หมอดูก็คนธรรมดา จะมารู้ดีกว่าตัวเราได้ยังไง” ปารวีตอบอย่างหนักแน่น สิ่งที่คิดไว้ไม่ผิดจริงๆ สงสัยเขาต้องปราชัยเหมือนกับพบบ้างแล้ว เล่นรายงานทุกเรื่องแบบนี้ มัลลิกาประสาทเสียพอดี ยิ่งเครียดเรื่องอาคมอยู่ด้วย

“แต่คุณหญิงแม่เชื่อ”

“คุณแม่ยังไม่รู้จักมะลิตีพอ พี่เชื่อว่าสักวันท่านจะเข้าใจเรา” เขาพยายามพูดให้เธอมีกำลังใจต่อสู้ แต่หญิงสาวกลับส่ายหน้าอย่างท้อแท้

“เราแต่งงานกันมาปีหนึ่งแล้วนะคะ มะลิไม่แน่ใจว่าจะมีวันนั้นหรือ

เปล่า”

“ถ้ามะลิใจร้อน พี่มีทางลัดมาเสนอ สนใจไหม”

“ทางลัดอะไรคะ” มัลลิกาถามด้วยความสนใจ

ผู้พิพากษาหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วตอบเข้าข้างตัวเอง

“มีหลานให้คุณแม่อุ้มสักสองคน พี่รับรองว่ามะลิจะกลายเป็นสะใภ้คนโปรดทันที พอมีลูกก็ลาออกจากราชการ ไม่ต้องเสี่ยงตาย ไม่ต้องกลัวว่าใครจะมาแก้แค้น พี่ว่าแผนนี้เข้าท่านะ เรารีบไปทำหลานกันดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลา”

“เอาไว้ที่หลังดีกว่าค่ะ ตอนนี้มะลิเหนียวตัว อยากรอบน้ำมากกว่า” มัลลิกาเดินหนี แต่เขาดิ่งเชอกลับมากอดไว้

“อย่าเพิ่งอาบเลย ทำหลานก่อนดีกว่า แล้วค่อยอาบพร้อมกัน”

“ไม่เอาค่ะ มะลิตัวเหม็น ปล่อยมะลิชะคะ”

“ไม่เห็นจะเหม็นเลย นี่ไง ฮั่มหอม” ปาร์วิก้มลงซุกใส่ซอกคอภรรยา หญิงสาวหัวเราะขำพาลงดินหนี

“ไม่เล่นค่ะ มะลิจี้จี้”

“พี่ก็ไม่ได้เล่น พี่พูดจริงทำจริง ไม่เชื่อก็คอยดู”

ปาร์วิอุ้มภรรยาขึ้นจากพื้นแล้วพาเธอไปวางบนเตียง ก่อนทิ้งตัวลงทาบทับ ถึงมัลลิกาจะไม่เห็นด้วยกับแผนทำหลานของเขา แต่เขามั่นใจว่าแผนนี้ต้องได้ผล และเขาตั้งใจจะทำให้สำเร็จด้วยตัวเอง

๕

สารทํารบ

เสียงร้องเพลงลูกทุ่งลำเนียงแปลกหูดังมาจากหลังกำแพงสูงของ
คฤหาสน์อิทธินันต์ ก่อนเจ้าของเสียงจะเปิดประตูรั้วเดินถือถุงขยะมาทิ้งลง
ถึงข้างเสาไฟฟ้า เหมือนบัตมือตัวเองสองสามครั้งแล้วหมุนตัวเดินเข้าบ้าน
แต่ต้องซังกะเท้าเมื่อมีเสียงทู่มน่าฟังเรียกจากด้านหลัง

“น้องครับ”

เด็กสาวหันไปมองและพบว่าเจ้าของเสียงเป็นบุรุษไปรษณีย์หน้าตา
คมคาย ผิวอาจจะเข้มไปสักนิด แต่รอยยิ้มของเขามีเสน่ห์น่ามอง หล่อนจึง
ตอบรับคำเรียกขานของเขาด้วยน้ำเสียงหวานจ้อย

“คะพี่”

“รับพัสดุด้วยครับ” เขายื่นกล่องพัสดุให้เธอพร้อมกับใบเซ็นรับของ
“ขอลายเซ็นด้วยครับ”

“ขอลายเซ็นอย่างเดียวเหรอกะ แล้วเบอร์โทร. ไม่เอาด้วยเหรอ”

“แล้วแต่น้องครับ ถ้าให้พี่ก็เอา”

เหมือนจิกยิ้มจนแก้มแทบปริ เธอแค่ถามเล่นๆ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะ

คล้อยตาม หลังจากแจกลายเซ็นพร้อมเบอร์โทรศัพท์เรียบร้อยแล้ว เธอก็ส่งเอกสารคืนให้เขาพลางชวนคุยอย่างอารมณ์ดี

“พี่เพิ่งมาทำงานหรือ หนูไม่คุ้นหน้าพี่เลย แล้วพี่ไปรษณีย์คนก่อนไปไหนล่ะ”

“เขาลาหยุดครับ ผมเลยมาแทน” เขาตอบพลางเก็บเอกสารใส่กระเป๋าสะพาย

“พี่มาแทนตลอดเลยก็ได้เนาะ หนูชอบรับพัสดุจากคนรูปหล่อ” เหมียวเอ่ยชมเสียงหวาน ชายหนุ่มหัวเราะ แล้วชมหล่อนตอบ

“ขอบคุณครับ ผมก็ชอบส่งพัสดุให้คนสวยเหมือนกัน”

“หนูชื่อเหมียว พี่ชื่ออะไรคะ” เหมียวแนะนำตัวแล้วถือโอกาสถามชื่อเขา

“พี่ชื่ออาคม พี่ไปก่อนนะ” บุรุษไปรษณีย์โบกมือลา แล้วเดินไปขึ้นมอเตอร์ไซด์ ชี้ออกไปทางปากซอย

“ขั้บรลดีจึ๊ นะคะพี่”

เหมียวโบกมือตอบอย่างร่าเริง แล้วเดินฮัมเพลงเข้าบ้าน เด็กสาวถือกล่องพัสดุเข้าไปในคฤหาสน์ ตั้งใจจะเอาไปวางในห้องหนังสือของปารวี เพราะพัสดุชิ้นนี้จำหน้าถึงผู้พิพากษาหนุ่ม ระหว่างทางเธอพบคุณหญิงเพียงแขนงพักผ่อนอยู่ในห้องรับแขก พอผู้เป็นนายเห็นพัสดุในมือเธอก็ถามด้วยความสนใจ

“พัสดุของใคร เหมียว”

“ของคุณวิคะ หนูกำลังจะเอาไปวางในห้องหนังสือ”

“เอามาไว้ที่ฉันก็ได้” คุณหญิงเพียงแซกไว้กับมือเรียก เหมียวเดินเข้าไปหา แล้ววางกล่องพัสดุนับโต๊ะเบื้องหน้าผู้เป็นนาย

“ใครส่งอะไรมาให้ตัววิ ไม่ลงชื่อคนส่งด้วย” คุณหญิงเพียงแซกหยิบขึ้นมาพลิกดู แล้วทำท่าจะแกะกระดาษห่อ เหมียวเห็นว่ามันถูกต้องจึงทักท้วง

“พัสดุของคุณวินะคะคุณหญิง”

“ฉันรู้แล้ว หล่อนมีอะไรก็ไปทำเลย ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของฉัน” ผู้เป็นนายเอ่ยไล่เสียงเซียว

“ค่ะ คุณหญิง” เด็กสาวรับคำสั่งเสียงอ่อยแล้วเดินเสียงออกมา แต่เดินพ้นห้องรับแขกไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงผู้เป็นนายกรีดร้องด้วยความตกใจ

“คุณหญิง!”

เหมียวรีบวิ่งกลับเข้าไปดูด้วยความเป็นห่วง แต่ต้องยืนตกตะลึงตาค้าง เมื่อเห็นคุณหญิงเพียงแขนงมือปิดตา ส่งเสียงร้องเหมือนถูกผีเข้าบนพื้นเบื้องหน้าผู้เป็นนายมีมือปกลมเนียนเลือดตกอยู่ข้างกล่องพัสดุที่เธอเพิ่งรับมาจากบุรุษไปรษณีย์รูปหล่อ

เสียงพึมพายของคุณหญิงเพียงแซลลอยมาเข้าหุ้มลลิกาตั้งแต่เธอยังไม่ได้ก้าวเท้าเข้าไปในห้องรับแขก ผู้กองสาวหยุดยืนทำใจครู่หนึ่งก่อนตัดใจเดินเข้าไปข้างใน โดยมีวิรัชภรตามเข้าไปด้วย ตอนที่ปาร์วีไทรด์ทัพท์ไปบอกเรื่องพัสดุ เธอกับคู่หูหนุ่มกำลังจะไปพบเสี่ยววิบูลย์เพื่อสอบถามเรื่องอาคม ขณะที่เธอออกตามหาเขาให้ควัก นักโทษหนุ่มกลับย่อนรอยมาเล่นงานเธอถึงบ้าน ยิ่งคิดยิ่งน่าโมโหตัวเอง

ลลิกาเดินเข้าไปหาสามี ดูเหมือนคนทั้งบ้านอิทธิฤทธิ์จะมารวมกันอยู่ในห้องนี้ ปาร์วีกับท่านประพจน์นั่งอยู่ข้างๆ คุณหญิงเพียงแซ คอยปลอบประโลมให้นางคลายความหวาดกลัว บนพื้นห่างออกมาเล็กน้อย ป่านวลเหมียว พร ลุงสมหมาย นั่งเรียงกันตามลำดับ พอเห็นเธอเดินเข้ามาทุกคนก็หันมามอง ก่อนแม่สามีจะแผดเสียงใส่เธออย่างเดือดดาล

“มาแล้วเธอแม่ตัวดี”

“ใจเย็นๆ ก่อนคุณหญิง” ท่านประพจน์ห้ามปรามภรรยา แต่คุณหญิงเพียงแซไม่รับฟัง เพราะปักใจว่าเป็นความผิดของเธอ

“น้องเย็นใจไม่ลงแล้วค่ะคุณพี่ วันนี้มันส่งมือปกลมมา พรุ่งนี้อาจจะ

เป็นมือของคนในบ้านนี้ก็ได้ น่องบอกแล้วว่าแม่มะลิจะนำความเดือดร้อนมาให้พวกเรา แต่ไม่มีใครฟังน่องเลยสักคน ต้องรอให้มีคนตายก่อนใช้หิมคะ ถึงจะเชื่อคำพูดของน่อง”

“ผมขอร้องนะคุณหญิง ให้ลูกจัดการเองเถอะ” ท่านประพจน์เอ่ยเสียงเข้มขึ้น

คุณหญิงเพียงเหมองสามืออย่างขัดเคือง แต่ไม่กล้าไวยวายใส่เขา จึงเอาความโกรธมาลงกับเธอแทน

“ก็ได้ค่ะ แต่ถ้านอนในบ้านนี้เป็นอะไรไป แม่มะลิจะต้องรับผิดชอบ” นางประกาศเสียงดัง แล้วลุกออกไปจากห้องรับแขก

ท่านประพจน์มองตามอย่างอ่อนใจ แล้วหันมาขอโทษเธอ

“แม่เขากำลังตกใจ เลยพูดอะไรไม่คิด พ่อขอโทษแทนแม่ด้วยนะ”

“มะลิเข้าใจค่ะ” มัลลิกายิ้มให้บิดาของสามี ท่านยิ้มตอบแล้วลุกตามภรรยาไป

“ใช้พัสดุตอนนี้หรือเปล่าคะวิชา” เธอถามพลางทรุดลงนั่งตรงข้ามสามี ปารวีสีหน้าไม่ดีนัก ไม่รู้ว่ากลุ่มใจเรื่องพัสดุปริศนาหรือกลุ่มเรื่องของเธอกับมารดา

“ใช้ค่ะ มีการ์ดแนบมาด้วย” เขาต้นกล่องพัสดุมাত্রงหน้าเธอ

ผู้กองสาวก้มมอง แล้วหยิบการ์ดที่วางอยู่บนมือปलอมขึ้นมาอ่าน

“ครั้งนี้ของปलอม ครั้งหน้าของจริง อาคม”

“อาคมเธอขอฉันดูหน่อย” วิรภัทรยื่นมือมาขอ เธอจึงส่งการ์ดให้เขา แล้วหันไปถามปารวี

“ใครเป็นคนรับพัสดุคะ”

“หนูคะ” เหมียวยกมือตอบ เธอหันไปมองเด็กสาวแล้วชักถามรายละเอียด

“คนที่มาส่งพัสดุเป็นบุรุษไปรษณีย์หรือว่าแมสเซนเจอร์”

“บุรุษไปรษณีย์ค่ะ แต่ไม่ใช่คนที่มาส่งประจำนะคะ เขาบอกว่ามาแทน

พี่ไปรษณีย์คนเก่าค่ะ” เด็กสาวตอบอย่างจะฉาน

“เขารูปร่างหน้าตาอย่างไร”

“เป็นชายหนุ่ม อายุประมาณสามสิบปี รูปร่างสูงผอม ผิวคล้ำ หน้าตาดี แล้วก็คุยเก่งค่ะ เขายังชมว่าหนูสวยด้วย หนูว่าพี่เขาไม่น่าจะเกี่ยวกับเรื่องนี้หรอกค่ะ” เหมียวบรรยายลักษณะของบุรุษไปรษณีย์ให้เธอฟัง แล้วสรุปความเห็นของตัวเองปิดท้ายเสร็จสรรพ

“แล้วเขาบอกอะไรอีกหรือเปล่า”

“เขาบอกว่าชื่ออาคมค่ะ”

มัลลิกาหันไปสบตาวิรัชพร คำบอกเล่าของเหมียว ชื่อที่ปรากฏบนการ์ด ทุกอย่างชี้ไปที่อาคม แต่เธอไม่อยากให้คนในบ้านหวาดกลัว จึงเอ่ยเตือนเด็กสาวแทนการบอกความจริง

“ขอบใจนะเหมียว ถ้าคราวหลังมีพัสดุมาอีก เหมียวต้องเอามาให้พี่ตรวจสอบก่อน ห้ามเอาเข้าบ้าน และห้ามใครเปิดเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ” เด็กสาวรับคำ มัลลิกาหันไปมองคนอื่นๆ แล้วบอกให้พวกเขาออกไป

“ใครมีอะไรก็ไปทำเถอะ ที่นี้ไม่มีอะไรแล้ว คงเป็นการล้อเล่นกันมากกว่า”

ทุกคนหันไปสบตากันแล้วหันมามองเธอ สายตาเต็มไปด้วยคำถาม แต่สุดท้ายก็ยอมออกไปโดยไม่ได้เอ่ยปากถามอะไร

“วิชา” เธอสบตาสามีและเอ่ยอย่างรู้สึกผิด “มะลิขอโทษที่ทำให้วิชาเดือดร้อน มะลิประมาทไปหน่อย นายอาคมเลยมาถึงบ้านเราได้”

“มะลิไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่จำเป็นต้องขอโทษพี่ สงครามประสาธต์นี้ทำอะไรพี่ไม่ได้หรอก” ปารวีย์ยิ้มให้กำลังใจเธอ แล้วหันไปมองวิรัชพร เมื่อน้องชายพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ผมกลัวว่านายอาคมจะไม่หยุดแค่นี้ มือข้างนี้เป็นแค่สารทำรบ ของจริงคงจะตามมาทีหลัง”

“พี่ไม่กลัว คนดีตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ คนชั่วอย่างนายอาคม ทำอะไรพี่ไม่ได้หรอก” เขาเอ่ยอย่างเชื่อมั่น

“มะลิว่าเราอย่าประมาทดีกว่าค่ะ ตั้งแต่พຽ່งนี้มะลิจะขอให้จำเฒะมาขับรถให้วิชา เขาจะคอยดูแลวิชาจนกว่ามะลิจะจับตัวอาคมได้”

“อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลย พี่เกรงใจจำเฒะ” ปารวีสายหน้าไม่เห็นด้วย มัลลิการู้ดีว่าสามีชอบความเป็นส่วนตัว แต่เรื่องนี้เธอยอมไม่ได้จริงๆ

“อาคมไม่ธรรมดา มะลิไม่อยากทวงหน้าพะวงหลัง วิชาเชื่อมะลิสักครั้งนะคะ”

“ตามใจมะลิแล้วกัน” เขาจำใจตอบตกลง

“ขอบคุณค่ะ” มัลลิกายืมให้สามี แล้วหันไปพูดกับคູ່หູ່หนุ่ม “ไปกันเถะนายภัทร”

“จะไปไหนกัน” ปารวีถาม

“มะลิจะไปสืบเรื่องนายอาคม วันนี้อาจจะกลับบ้านดึก วิชาไม่ต้องรอมะลินะคะ” ผู้กองสาวจูบแก้มสามี แล้วเดินออกไปจากห้องรับแขก

“ผมไปก่อนนะครึบ” วิศวกรยกมือไหว้พี่ชาย แล้วเดินตามคູ່หູ່สาวไป

ปารวีมองตามทั้งสองด้วยความน้อยใจ เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนนอก มัลลิกาบอกทุกเรื่องกับวิศวกร แต่ไม่ยอมบอกอะไรเขาเลย ทุกครั้งที่เกิดเรื่องเขาต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เขารู้ว่าเธอทำไปเพราะต้องการปกป้องเขา แต่เขาก็อยากปกป้องเธอเหมือนกัน

ห้องเยี่ยมผู้ต้องขังรอบบ่ายมีคนค่อนข้างบางตา มัลลิกาหันไปบอกคູ່หູ່หนุ่มให้ยืนรอรออยู่ข้างนอก ส่วนตัวเองเดินเข้าไปนั่งที่ของต๓ซึ่งเจ้าหน้าที่เรือนจำประกาศบอก หลังจากนั่งรอรออยู่ราวห้านาที คนที่เธอมาขอเยี่ยมก็เดินออกมา เสียวิญญู์ผมมลงเล็กน้อย แต่สุขภาพโดยรวมดูแข็งแรงดี เขาทำท่าประหลาดใจเมื่อเห็นว่าคนที่มาขอเยี่ยมคือเธอ ก่อนจะเปลี่ยนมายิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี

เสี่ยวิบูลย์นั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งอยู่อีกด้านของผนังกระจก ก่อนหยิบโทรศัพท์ตรงหน้าขึ้นมาแนบหู เธอทำอย่างเดียวกับเขาแล้วเปิดฉากทักทายก่อน

“สวัสดีเสี่ย เป็นยังไงบ้าง”

“สบายดีครับผู้กอง ไม่ทราบว่ามีอะไรหอบมาถึงที่นี่ครับ” เขาถามกลับด้วยน้ำเสียงยียวน

“ไม่มีลมอะไรหรอก ฉันมีเรื่องจะขอให้เสี่ยช่วย” มัลลิกาเอ่ยเข้าประเด็นโดยไม่สนใจน้ำเสียงของเขา แต่เสี่ยวิบูลย์ยังกวนเธอไม่เลิก

“นักโทษร่อประหารอย่างผมจะช่วยอะไรผู้กองได้ครับ”

“เสี่ยรู้เรื่องอาคมหรือเปล่า” ผู้กองสาวจ้องมองนิ่งๆ เสี่ยวิบูลย์ชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วถามด้วยท่าทางจริงจังขึ้น

“ทำไม”

“เขาแหกคุกหนีไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อน”

“อ้อ...” เขาพยักหน้าเข้าใจ “ผู้กองเลยมาหาผมเพื่อถามที่อยู่ของอาคม”

“ใช่ เสี่ยรู้ไหมว่าเขามีญาติพี่น้องอยู่ที่ไหนบ้าง”

“ญาติหรือครับ” เขาขมวดคิ้วครุ่นคิด แต่สุดท้ายก็ส่ายหน้า “อาคมไม่มีญาติหรือครับ มันเป็นเด็กกำพร้า”

“เขามีคนรู้จักหรือว่าคนที่นับถือบ้างไหม”

“ไม่มีหรือครับ” เขาส่ายหน้าอีกครั้ง “มันมาอยู่กับผมตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น ตลอดเวลาที่อยู่กับผม มันไม่เคยมีเพื่อนสนิท และไม่เคยคบค้าสมาคมกับใคร”

“เสี่ยพูดจริงหรือเปล่า” เธอจ้องมองอย่างคาดคั้น เสี่ยวิบูลย์ยกไหล่แล้วย้อนถามเธอ

“ผู้กองคิดว่าคนใกล้ตายอย่างผมจะพูดโกหกหรือครับ”

“ไม่หรือก ฉันเชื่อเสี่ย” เธอถอนใจปลงๆ “ขบใจเสี่ยมากนะ ฉันเชื่อ

ของมาฝากเสียด้วย อย่าลืมรับไปล่ะ”

“ขอบคุณครับผู้กอง”

“จันทน์กลับก่อนนะ” มัลลิกาวางสายแล้วลุกขึ้นเดินออกไปอย่างผืดหวัง
วีรภัทรพูดถูก เธอไม่น่ามาให้เสียเวลาเลย เพราะคนอย่างเสียวิบูลย์ไม่เคย
สนใจใครนอกจากตัวเอง ถึงสอบถามเขาไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

“มะลิ” วีรภัทรเรียกพลางเดินเข้ามาหา “เสียวิบูลย์ว่ายังไงบ้าง”

“เขาไม่รู้ว่านายอาคมอยู่ที่ไหน”

“มันเป็นขอมดำดินหรือไง ทำไมเราถึงหามันไม่พบสักที แล้วเธอจะ
ทำยังไงต่อไป”

“จันทน์ไม่รู้เหมือนกัน” มัลลิกาถอนใจเฮือกใหญ่ ตั้งแต่รับราชการมา
นี่เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกจนปัญญา อาคมไปหลบอยู่ที่ไหนกันแน่ ทำไมเธอ
ถึงหาหมอนั้นไม่พบสักที

ภายในห้องทำงานของเสี้ยก่ำพล ชายที่มัลลิกากำลังพลิกแผ่นดินตาม
หายีนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของผู้เป็นนาย เพื่อรอให้อีกฝ่ายเงยหน้าจากแฟ้ม
เอกสาร แล้วบอกว่าตุฎุประสงค์ที่ให้คนไปเรียกเขามาพบ เวลาเคลื่อนผ่านไป
เรื่อยๆ หลังจากยื่นรอรครบสิบนาที เสี้ยก่ำพลก็ปิดแฟ้มแล้วเงยหน้ามองเขา

“เป็นยังไงบ้าง บ้านที่ให้ไปอยู่ พออยู่ได้ไหม”

“อยู่ได้ครับสบายเกินไปด้วยซ้ำ” อาคมตอบตามตรง แล้วถามเข้า
ประเด็น “เสี้ยเรียกผมมาพบมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“อ้าวอยากให้ลื้อช่วยงานนายดำ”

“งานอะไรครับ” อาคมถามด้วยความสนใจ เขาสงสัยมานานแล้วว่า
นายดำทำงานอะไรให้เสี้ยก่ำพล เพราะที่ผ่านมาเขาไม่เคยเห็นชายหนุ่ม
รุ่นน้องทำอะไรเลย นอกจากคุยโทรศัพท์กับแฟนสาว หรือไม่ก็นั่งดื่มเหล้า
จนหลับคาวง

“นายดำจะเป็นคนบอกลื้อเอง”

“ไม่มีปัญหาครับ ผมยินดีช่วยงานเสียทุกอย่าง แต่ขอเวลาผมจัดการ
ธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยไปช่วยงานนายดำ ได้ไหมครับ” เขา
ขอร้องผู้เป็นนาย เสียท่าพลหนึ่งคิดก่อนตอบตกลง

“ตามใจลื้อ พร้อมเมื่อไหร่กับบอกนายดำ แต่อย่าให้นานนัก อ้าวกำลัง
ต้องการคน”

“ครับเสีย ผมขอตัวกลับไปก่อนนะครับ” ชายหนุ่มยกมือไหว้ลา เสีย
ท่าพลพยักหน้ารับ แล้วเปิดลิ้นชักหยิบเงินเป็ทหนึ่งส่งให้เขา

“รับนี้ไปสิ”

“ผมพอมีครับ” อาคมปฏิเสธอย่างด้วยความเกรงใจ เพราะยังไม่ได้
ทำอะไรให้อีกฝ่ายเลย แต่ผู้เป็นนายไม่ยอมรับคำปฏิเสธของเขา

“รับไปเถอะ อ้าวให้ลื้อ เอาไว้ใช้”

“ขอบคุณครับเสีย”

อาคมรับเงินแล้วเดินออกไป ระหว่างทางเขาสวนกับคนที่หน้าประตู
เขายิ้มให้อีกฝ่ายอย่างเป็นมิตร แต่มือขวาของเสียท่าพลกลับทำเป็นมอง
ไม่เห็น ชายหนุ่มยกไหล่แล้วเดินต่ออย่างไม่ใส่ใจ เขาเดินออกจากคฤหาสน์
ตรงไปยังประตูรั้ว ระหว่างทางมีรถตู้คันหนึ่งแล่นสวนเข้ามา เขาหยุดมอง
อย่างสนใจ เพราะเห็นว่าเสียท่าพลออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง

รถตู้แล่นไปจอดหน้าคฤหาสน์เดชะกำจร ประตูรถเลื่อนเปิดออก
จากนั้นหญิงสาวในชุดเบรนต์เนมทั้งตัวก็ก้าวลงมาจากรถ หล่อนยิ้มกว้าง
ด้วยความดีใจ แล้วโผล่เข้าไปกอดเสียท่าใหญ่

“ป้า วิคิดถึงป้าที่สุดในโลกเลย”

“ป้าก็คิดถึงหนูที่สุดในโลกเหมือนกัน” เสียท่าพลกอดลูกสาวด้วยความ
ความคิดถึง ก่อนพาหล่อนเดินเข้าไปในคฤหาสน์

“วิเธอ” อาคมพึมพำเสียงเบา ลูกสาวเสียท่าพลทำให้เขานึกถึงภริยา
หญิงสาวสวยเปรี้ยวทันสมัย เอาแต่ใจตัวเอง และชอบดูถูกคนอื่น

“เสร์จจู่ระแล้วทำไมยังไม่กลับไปอีก มายืนกะกะอะไรแถวนี้” เสีย

หิวจัดตามเป็นเชิงตำหนิ

อาคมหมุนตัวไปมอง และพบว่าคนที่มองเขาอยู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้า
ถมิ่งทึ่ง ไม่รู้ว่าหมอนี่เกลียดอะไรเขานักหนา เจอกันที่โรมงเหมือนจะ
กินเลือดกินเนื้อ ทั้งที่เขาไม่เคยทำอะไรให้เสียหน่อย

“กำลังจะกลับ ลูกสาวเสียชื่ออะไรเธอ”

“ไม่เกี่ยวกับนาย กลับไปได้แล้ว” เขาเอ่ยไล่เสียงเขียว

“มันก็ไม่เกี่ยวหรอก แค่อยากรู้เฉยๆ ถ้านายไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร” อาคม
ยกไหล่แล้วออกเดิน ก่อนหมุนตัวกลับไปอีกครั้งเมื่อมีอชวาเสี่ยกำพลบอก
เสียงห้วน

“วิลาลินี”

“ขอบใจนะ”

ชายหนุ่มออกเดินอีกครั้ง ท่าทางของนทีในตอนนีทำให้เขานึกถึง
ตัวเองสมัยก่อน เขาหลงรักวิภาวีหัวปักหัวปำ คอยทำท่าเหมือนหมาหวง
เจ้าของทุกครั้งที่มีคนเข้าใกล้หล่อน เขาไม่เคยรู้ว่าตัวเองน่าสมเพชแค่ไหน
จนกระทั่งได้มาเห็นนทีในวันนี้